

West View
Primary School
— 维新小学 —

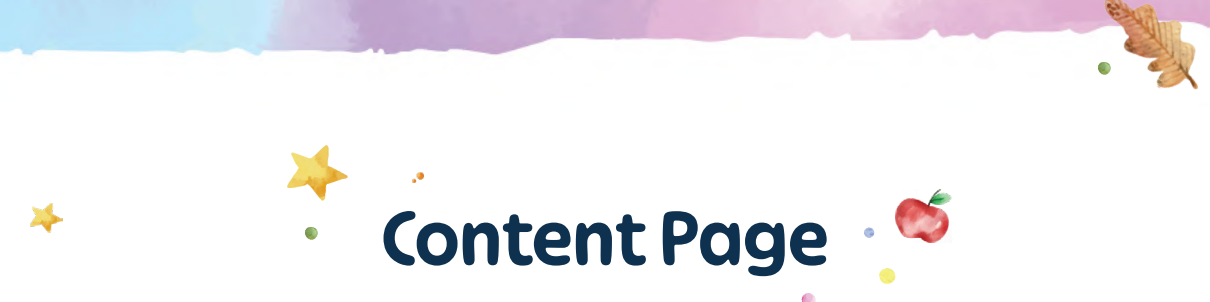

WOW!

WRITERS OF WEST VIEW
2024

Content Page

Principal's Foreword

Exploring Cultures and Friendships - Stories of Connection

<u>A Taste of Home: My Grandma's Sweet Eggplant</u>	9
<u>Adhirasam: A Festive Delight of South Indian Cuisine</u>	10
<u>The Heart of Korea: Celebrating the Rose of Sharon</u>	11
<u>Blooming from the Mud: The Significance of India's Lotus</u>	12
<u>From Recess to Life: The Importance of Friendship</u>	13
<u>Building Friendships at West View: A Tale of Connection and Support</u>	15

English Compositions

<u>Baking a Cake</u>	17
<u>Night Market</u>	18
<u>Making Paper Hands</u>	18
<u>How To Make Ice Kachang</u>	19
<u>A Walk Through the Park</u>	20
<u>The Cycling Competition</u>	21
<u>The Lost Kite</u>	22
<u>The Dance Competition</u>	23
<u>Overcoming My Fear</u>	23
<u>An Accident</u>	25
<u>Something That Was Found</u>	26
<u>An Adventure</u>	27
<u>Overcoming Fear</u>	29
<u>An Upsetting Incident</u>	31
<u>An Unforgettable Experience</u>	32
<u>Overcoming Fear</u>	34
<u>Being Resilient</u>	36
<u>A Shocking Discovery</u>	38
<u>The Proudest Moment</u>	40
<u>A Proud Moment</u>	43

<u>Standing Up to A Bully</u>	46
<u>An Important Event</u>	48

Chinese Compositions

<u>谁和谁好</u>	51
<u>我的学校假期</u>	51
<u>休息时间</u>	52
<u>我的宠物</u>	53
<u>听话的弟弟</u>	54
<u>我亲爱的哥哥</u>	54
<u>懂事的孩子</u>	55
<u>我们还是好朋友</u>	55
<u>我的好朋友</u>	56
<u>我的水壶</u>	57
<u>注意安全</u>	58
<u>课室里玩闹</u>	59
<u>助人为快乐之本</u>	60
<u>尊敬长辈</u>	61
<u>让位</u>	62
<u>讲礼貌，好孩子</u>	63
<u>我的爱心早餐</u>	64
<u>眼睛健康小贴士</u>	65
<u>怎样预防近视</u>	66
<u>露营记</u>	67
<u>借书</u>	69
<u>在课室里玩篮球</u>	70
<u>从这件事我明白了说话要有礼貌</u>	72
<u>保护眼睛</u>	74
<u>着火了</u>	75
<u>发生在回家路上的一件事</u>	76

Malay Compositions

<u>Kantin Sekolah</u>	78
<u>Makanan di Singapura</u>	79
<u>Bersenam Bersama Keluarga</u>	80
<u>Saya Memakai Uniform Sekolah</u>	81
<u>Nasi Lemak</u>	82

<u>Buku Cerita Kegemaran Saya</u>	83
<u>Pantun Kenal Suai</u>	83
<u>Sambutan Hari Lahir Datuk</u>	84
<u>Menunjukkan Sikap Empati</u>	85
<u>Pantun (Pengenalan Diri)</u>	86
<u>Peraduan Menyanyi</u>	87
<u>Pengalaman yang Berharga</u>	88
<u>Saya Bertanggungjawab</u>	88
<u>Peristiwa Pada Hari Pertama Sekolah</u>	90
<u>Akibat Mengabaikan Keselamatan</u>	91
<u>Hampir Lemas</u>	93
<u>Bumi Kita</u>	94
<u>Pencopet di Dalam Bas</u>	95
<u>Lawatan ke Kampung Gelam</u>	97
<u>Lawatan ke Kampung Gelam</u>	98
<u>Aku Ketua Darjah</u>	99
<u>Kejadian yang Mencemaskan</u>	101
<u>Kejadian yang Menyedihkan</u>	103
<u>Kecuaian yang Hampir Membawa Padah</u>	105
<u>Satu Rompakan</u>	107
<u>Mari Cari Hantu!</u>	109
<u>Gagal atau Lulus?</u>	111
<u>Suatu Peristiwa yang Tidak Dapat Dilupakan</u>	113

Tamil Compositions

<u>கடற்கரையில் ஒரு நாள்</u>	116
<u>நற்செயல்</u>	117
<u>ஊக்கமது கைவிடேல்</u>	118
<u>முதியோரைப் பேணுவோம்</u>	119
<u>நல்ல உள்ளம்</u>	120
<u>சுத்தம் சுகம் தரும்</u>	121
<u>விளையாட்டு விளையானது</u>	122
<u>பனிக்கூழால் ஏற்பட்ட விபத்து</u>	124
<u>பேரங்காடியில் நடந்த சம்பவம்</u>	125
<u>நேர்மையான சிறுவர்கள்</u>	126
<u>மனசாட்சி மாறிய தருணம்</u>	127
<u>எனக்கு ஏற்பட்ட ஒரு விபத்து</u>	128

<u>தவனக்குறையால் நடந்த சம்பவம்</u>	130
<u>பொறுப்பற்ற செயல்</u>	131
<u>பொறுப்பற்ற செயல்</u>	133
<u>அருங்காட்சியகத்தில் எதிர்பாராத சம்பவம்</u>	134

Acknowledgements

Principal's Foreword

I am proud to present the 7th edition of the "Writers of West View" (WoW) publication, a collection of stories and reflections from our talented students. Each piece of writing reflects their personal journeys, offering us a glimpse into their thoughts, dreams, and the special moments they've shared within and beyond our school. Through their words, we honour their unique perspectives and celebrate their growth as learners.

This year's edition is particularly meaningful, as it showcases the contributions of our international students, who have written heartwarming stories about the friendships they have formed at West View Primary School. These stories serve as a testament to the welcoming and inclusive environment we strive to create—a place where diversity is embraced and celebrated.

To our budding writers, I commend you for your creativity and reflectiveness. As you continue to write stories, I encourage you to dream big, aim high, and always believe in the power of your voice.

Eugene Lee
Principal

EXPLORING CULTURES AND FRIENDSHIPS - STORIES OF CONNECTION

A Taste of Home: My Grandma's Sweet Eggplant

Eggplant is a delicious dish in Chinese cuisine. Its dark purple color is striking, and it has a wonderfully sweet flavor. Whenever I visit my grandma in China, she always makes it for me.

First, she goes to the farm to pick the freshest eggplants. Once she has gathered them, she prepares the dish by slicing the eggplants and cooking them until they are tender. Then, she adds a flavourful sauce that perfectly complements the sweetness of the eggplant.

Eggplant is best enjoyed with rice, and I look forward to it every time I visit my grandma's house. It's a dish that not only satisfies my taste buds but also brings back fond memories of my time with her.

Miya Elizabeth Ainge
2 Brilliance

Adhirasam: A Festive Delight of South Indian Cuisine

Adhirasam is a beloved traditional sweet in South Indian cuisine, often enjoyed during the Deepavali festival. This delicious fried dough is juicy and sweet, making it a perfect treat to share with relatives and friends during celebrations.

Making Adhirasam is considered one of the more challenging recipes in South Indian cooking. The process is lengthy and requires focus. Authentic preparation can take about a week. It begins with soaking rice in water, then drying it in the shade until it is about three-quarters dry. This rice is then ground into a fine powder.

Next, jaggery is melted to a soft-ball consistency. This melted jaggery is mixed with the rice flour, along with cardamom and dry ginger powder, to form a thick dough. The dough is covered with a cloth and allowed to ferment at room temperature for 3-4 days.

Finally, small balls of dough are shaped and placed on a banana leaf brushed with oil. Each ball is flattened and deep-fried until golden brown. For those looking for convenience, readily available dough can also be purchased, allowing anyone to enjoy this traditional treat with less effort.

Narendrakumar Suriya
2 Brilliance

The Heart of Korea: Celebrating the Rose of Sharon

The national flower of South Korea is the Rose of Sharon, known as mugunghwa. Designated as the national flower, it signifies “a flower that blooms forever and never withers.”

The Rose of Sharon typically blooms in vibrant red, accented by small yellow stamens at its center. With its many petals and long stem, it exudes an elegant beauty.

This flower is a common wildflower across the Korean Peninsula, demonstrating remarkable resilience even in the cold winter months. It symbolizes the noble spirit, strength, and enduring prosperity of the Korean people.

As South Korea’s national flower, the Rose of Sharon evokes deep affection and pride among citizens, representing the country’s identity. It has played a significant role in history and frequently appears in various cultural contexts as a symbol of South Korea. For these reasons, the Rose of Sharon holds profound significance as one of the nation’s most cherished emblems.

Hur Chaea
3 Brilliance

Blooming from the Mud: The Significance of India's Lotus

My home country is India, and its national flower is the lotus. This beautiful flower seems to rest delicately on a large green leaf, which floats gracefully on the water's surface. The leaf resembles a giant, flat plate, and from its center rises a slender stem that supports the stunning flower. The lotus features soft, silky petals that can be pink, white, or purple.

In India, the lotus carries profound significance. It grows in muddy ponds and lakes, emerging from the murkiest waters as a symbol of purity and beauty. This transformation reflects the idea that, even in challenging or messy circumstances, we can rise and flourish into something extraordinary.

The lotus symbolizes purity, beauty, and new beginnings. As the national flower, it embodies the spirit of the Indian people, representing their history, pride, unity, and resilience.

Annalea Seeta Rama Krishnan
3 Confidence

From Recess to Life: The Importance of Friendship

Two of my first friends in West View are Aden and Jonathan. We met in Primary 3 and have been best friends ever since. We do everything together, from being in the same class to attending events like the Frozen Musical last year and the SASMO competition this year. The only difference is that Aden and Jonathan are prefects, while I am not.

Our friendship has grown through shared experiences, like walking home together and chatting about everything. We used to have a lot of fun bus spotting during recess because we all love and know a lot about buses. Although we do not do that anymore, our bond remains strong. We also have two other friends in our bus group, Darris and Azfarsya. They are an important part of our friend group.

We support each other through tough times by focusing on positive encouragement, which helps to lift each other's spirits. While we try to be there for one another, it is also important to address any issues with care, as sometimes challenges at home can be a concern.

Friends are very important to me because they provide companionship and support, making it easier to overcome loneliness and sadness. They are also a valuable source of help, whether it is for homework or other challenges. That is why having friends is so essential to me.

Kim Dohyoon
5 Confidence

Illustrated by Tan Hong Heng
5 Empathy

Building Friendships at West View: A Tale of Connection and Support

When I first joined West View, my initial friends, who are now my closest ones, were Bao Han and Chen Xi. Bao Han is Vietnamese, and Chen Xi is Chinese. I had met Chen Xi at my former school, where we became friends the previous year, and we both joined West View at the same time. It was a pleasant surprise to see each other during recess.

I met Bao Han in our Mother Tongue class, where she sat near me. We became friends because I noticed she was reading a book I liked. As we talked, we discovered we shared many interests, such as reading and playing badminton.

The three of us enjoy playing floorball together, and we often hang out at each other's houses since we live quite close to one another. We support each other during difficult times by engaging in activities we enjoy or simply joking around with our other friends. It always cheers us up to see our 'clown' friend making us laugh during recess or after school.

To me, friends are like a second family, offering support much like our family members do. Who else would we confide in or trust when we are too shy to approach teachers? Who would we chat with during recess or after school? Teachers and parents may not always be available, so friends play a crucial role in our lives. I can't imagine life without them.

Phang Yu Xuan
5 Diligence

ENGLISH COMPOSITIONS

Baking a Cake

Last Friday, Grandmother and Amy baked a cake in the kitchen. Crack! Grandmother and Amy cracked some eggs into the mixing bowl. They were excited.

Grandmother and Amy added flour and sugar into the mixing bowl. They mixed the ingredients together to make the cake mixture. Splat! Amy accidentally spilled the cake mixture all over the table. Grandmother was shocked. Amy was embarrassed. Grandmother cleaned up the mess immediately. Whip! Amy whipped some eggs with some flour to make a new batch of cake mixture. They were elated.

Finally, Grandmother and Amy baked a delicious cake. Plop! Grandmother placed some cherries on the cake. Both Grandmother and Amy were over the moon. Amy learnt to be more careful when holding the mixing bowl.

Class 2 Aspiration

**Illustrated by
Nur Zara Sofea Binte Muhammad Mahlil**

Night Market

Last week, Amy and her mother went to the night market to celebrate Mid-Autumn Festival. Amy was excited.

Amy was thrilled to see the different stalls. She saw a toy stall and she went towards it. Suddenly, she turned around and she realised her mother was nowhere in sight. Amy was terrified. A kind lady brought Amy to the “Lost and Found” booth. The kind man at the station used his loudhailer to announce, “A girl named Amy is lost, and we are trying to find her mother.”

Amy felt relieved and thankful when she saw her mother walking towards her after she heard the announcement. They both thanked the man at the booth. Amy learnt not to wander around on her own and to inform her mother before going anywhere alone in the future.

Koh Cheng Yi Jacob
2 Brilliance

Making Paper Hands

Tom and Mary were doing their group work activities in school. They wanted to make paper hands for a friendship circle. They were excited.

While cutting out the outline of his hand on the coloured paper, Tom accidentally cut his finger. He yelped in pain. Mary was shocked! She tried to help him.

Mary got Tom to rinse his hand and she bandaged his wound. Tom was thankful to Mary for helping him. They learnt to be careful when using scissors.

Waffiy Hidayat Nur Huzaiman Bin Hafiz Huzaifah Firdaus
2 Brilliance

How To Make Ice Kachang

You will need some ice cubes, two tablespoons of cooked red beans, one tablespoon each of green chendol, mixed jelly balls and jelly cubes, three attap seeds and one ladle each of green, red and brown syrup.

First, scoop two tablespoons of cooked red beans, one tablespoon of green chendol, one tablespoon of mixed jelly balls, one tablespoon of jelly cubes and three attap seeds into the bowl. Next, put some ice cubes into an ice shaver machine. Then, shave the ice till it forms a cone.

Finally, put one ladle each for the green, red and brown syrup onto the shaved ice.

Maahika Kamath
2 Empathy

A Walk Through the Park

Tom, Jerry and Zax were over the moon. They were walking at the park after playing a soccer game last Saturday. The boys were tired but smiles plastered on their faces. While they were walking through the park, they spotted a string dangling from the branches. They looked up and saw a kite stuck on the tree. All of them looked at the kite in excitement.

They thought of the fun they would have if they could play with the kite. Tom came up with a plan to get the kite down. Tom climbed on Jerry's shoulder and tried to reach for the kite. After some unsuccessful attempts, Tom finally managed to reach for the kite. The boys were elated when they saw the kite in Tom's hand. As they were about to play with the kite, a little boy came running towards them. He claimed that the kite belonged to him.

The boys discussed on what to do. After a while, they suggested, "Hey! Why don't we fly the kite together?" The boy immediately agreed to the suggestion and the boys had a whale of a time playing together. At the end of the day, they learnt not to be greedy and agreed that 'sharing is caring.'

Muhammad Rizqi Bin Mohamad Nizam
3 Aspiration

The Cycling Competition

“Dad! I don’t get it!” exclaimed Jane as her father was teaching her how to cycle on her ninth birthday. On that sunny afternoon, Jane was at the Sunshine Park with her father.

“Ouch!” Jane exclaimed as her leg brushed against the pedal.

“Keep on trying!” said her father.

Since then, Jane cycling skills improved greatly days by days. One day, Jane took part in a cycling competition after seeing a cycling competition poster. It was the perfect time to show others how good she was at cycling. When it was time to start, her hands were sweaty, and she was feeling a bit nervous.

Right from the start, Jane cycled as quickly as she could and did not notice a pebble on the track. As a result, Jane’s bicycle hit onto the pebble, and she flew off the bicycle. Jane landed on the track with a loud ‘thud’. A first aider on duty, Emma, attended to Jane and gave her first aid.

As Jane had already suffered some minor injuries on her face, hands, legs and knee, she could not carry on. She had no choice but to opt out of her race. Jane learnt that she needs to be more careful next time when she rides a bicycle.

Aadya Kumbham
3 Brilliance

The Lost Kite

It was after a good soccer match. Tom and his teammates were walking through a park. Tom exclaimed gleefully, "That was a good match, wasn't it?" His teammates nodded their heads in agreement.

While strolling along the path in the park, one of his teammates spotted a colourful kite tangled in the branches of an old oak tree. They came up with the plan to rescue and play with the kite, but it was perched too high up for them to retrieve. Disheartened, they exchanged glances of disappointment. The kite was just beyond their reach.

Determined to rescue the kite and eager to play with it, Tom began to climb up the tree. One teammate kept watch at the base, ensuring Tom's safety, while another guided him to the kite's location. Through their collective effort, they successfully freed the kite from the entangling branches. Suddenly, the kite's young owner appeared with excitement.

As the boy approached, he called out, "Can I have it back, please? It's mine." Tom and his teammates assured him that they would return it. After handing the kite back to the boy, they felt a bit of disappointment. They had hoped to play with it, but the boy declined their request. Nonetheless, they returned home to rest after the day's adventures.

Woo Hyunseo
3 Confidence

The Dance Competition

"Ring! Ring!" the school bell rang loudly, signaling the end of school. Chen, Emily and Beatrice rushed to the dance studio for their dance practice.

"What dance moves would we learn today?" thought Emily to herself. Once they arrived at the dance studio, they started to practise their dance steps. Their faces were filled with excitement.

One day, Beatrice did not come to the dance studio. She was the most important dancer in the group and it was the last day of their rehearsal. Miss Tan, their dance teacher, asked, "What happened to Beatrice?" Emily told Miss Tan that Beatrice was very ill.

"Oh dear! What are we going to do?" everyone asked Miss Tan. Miss Tan told everyone to calm down so that she could think of a solution. "What about having our substitute dancer, Amy, replace Beatrice?" Miss Tan suggested almost immediately.

The dancers had to change their dance routine. Miss Tan said that Chen would be the leader of their dance. The students practised for so long that they got a little annoyed by the long hours as they had been training twice as long as they used to on the other days.

During the day of the competition, the dancers wished one another the best of luck. At the end, they won the dance competition. They had a whale of a time. Indeed, they learned that the more one practices, the more chances one has of succeeding.

Viraaj Goyal
3 Diligence

Overcoming My Fear

"Organise your past year exam worksheets!" Mother ordered as she frowned with daggers in her eyes. She could hear me groan by my bedside as I muttered under my breath, "I am too lazy to do that!" However, I decided to do it anyway. From the corner of my eye, I found my Math exam paper. Looking upon the paper, I saw the marks written in red ink, "70/100". A sudden shock wave echoed through my mind. I started to recall the time I overcame my fear. Memories came flooding back...

"We will be starting the exam in five minutes," Mrs. Tan addressed the class. I slowly watched the clock go, "Tick, Tock, Tick, Tock." My heart was beating so loudly that I could almost hear it in my ears. As the teacher passed down the exam papers, my mind was blank. I did not prepare anything. In fact, I did not even study the weeks before. When I got my paper, I flipped through it and I could not understand a single question. Everything was like gibberish to me. However, I still tried to answer the questions.

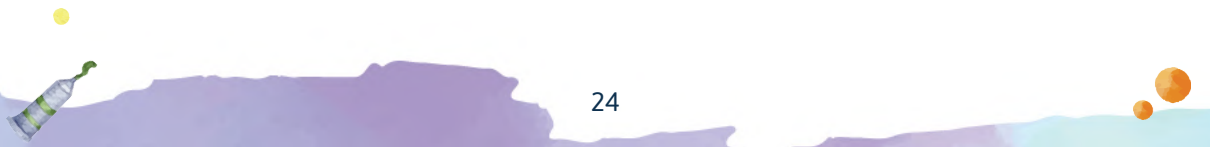
"Time's up!" Mrs. Tan shouted. My heart almost stopped. I was not sure about any of my answers. When Mrs. Tan went around to collect the exam papers, my mind was full of trepidation and I was hesitant to give her the paper.

We were going to receive our papers the next day. That day soon came. When Mrs. Tan gave our papers back, my eyes widened at the result. I had gotten "47/100". I tried to hold back my screams but then, Mrs. Tan said that she wanted to see me. When I went to her desk, she told me I had to take a retest on Monday. I was shocked to hear this but she encouraged me to be more resilient and face my fears. It was a Friday and soon, the weekend rolled around. I studied like I never had before. I kept reading my textbook and doing practice questions. Soon, it was Monday. While I was completing the exam, it felt like a huge weight was lifted off my shoulders. When Mrs. Tan marked my work, she was impressed with my big improvement.

I thanked her for being so patient with me. She happily said, "You are most welcome!" I was amazed at what you could do if you put your mind to something.

"Earth to Glory!" my mother cried. Like a time traveler, I was instantly brought back to the present. "Why do you keep staring at your Math exam paper?" Mother continuously asked. I shrugged my shoulders and my mother left the room. I took another quick glance at the exam paper and smiled, remembering the day I overcame my fear.

Glory Ruth Yuliana Simangunsong
4 Aspiration

An Accident

Who would have thought that an exciting day would turn into a terrifying one?

Last Sunday, after my brother and I finished our homework, we realised that it was raining. We were sad as we could not go outside and play golf. After thinking for a few minutes, I thought of playing golf at home. My brother and I agreed to play in the house. Nothing could go wrong, right?

As we started to play in the house, my brother said that he wanted to show off his skills to me. When he hit the ball, he might have hit it too hard. The ball ricocheted on the wall, hit the vase and landed on the window. My brother shrieked and exclaimed, "Uh oh..."

"Crack!" the window started cracking. My brother and I heard our mother's footsteps and said, "Uh oh, we're doomed!" Our furious mother stomped towards us and asked, "Who broke the vase and cracked the window?" "Uhh..." we looked down with our faces red like a tomato and said, "We did it by accident." Our minds had a thousand thoughts with the common one of them being, "I think Mother is going to smack us."

My brother and I were overwhelmed with anxiety as we went through Mother's berating. My brother and I did not even know what to feel: shocked, scared, angry or remorse? We had no idea. "Sorry, Mother. We will not do it again," we shrieked. Our hearts were pounding like a jackhammer as we said the sentence. After a grueling four hours, finally, Mother let us go.

"Phew!" we sighed. However, the moment we sighed, Mother said, "Make sure you kids pay me \$500 by the end of this year!" "What?" my brother and I shouted immediately. "It is the only way," my mother firmly replied. "Aww man," we cried. "Fine, you will need to pay me \$50, agreed?" mother responded. "Sure!" we said.

My brother and I heaved a sigh of relief and learnt not to play recklessly in the house ever again.

Jerald Issac Lim
4 Aspiration

Something That Was Found

“Miya, let’s play. It will be quick,” said her friends. She was at a park with a group of her classmates. Miya placed her handphone and wallet on a bench. She then rushed to play catching with her friends. One hour later, Miya and her friends decided to go home but Miya did not realise that she had left her phone and wallet on the bench.

When Miya arrived home, she reached for her handphone in her pocket but it was not there. Neither was her wallet! She stood rooted to the ground. Miya searched desperately for her wallet and phone everywhere in her house but she could not find them. A cold chill ran down her spine. Suddenly, she had a flashback and recalled that she had left these items on the bench in the park.

Miya ran as fast as Usain Bolt during a race. Five minutes later, she reached the park. Feeling exhausted, Miya slowed down. She finally reached the bench but could not find the two items. Miya asked a few people in the park, “Have you seen my handphone and a wallet? They were on the bench.”

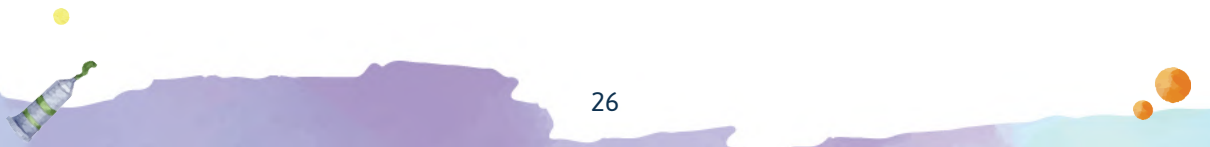
“No, sorry,” replied an elderly woman. Miya was now very worried. She thought that she had lost these items.

Suddenly, she heard a soft voice behind her. “I think these belong to you,” said an old man.

“Thank you!” said Miya taking her belongings. She then walked back home feeling very relieved.

Miya had learnt an important lesson. It was to take better care of her belongings as she might not be lucky in getting back any lost items in future.

Naim Zafran Bin Nazrul Ariffin
4 Brilliance

An Adventure

Chirp! Chip! I was awakened by the beautiful and melodious chirping of the birds outside the window. I was lying on my bed while my stomach was growling. I had a sudden craving for marshmallows and hot chocolate. Memories flashed past my eyes of that exciting campfire.

It was the start of the Primary Four camp. We finally reached Changi Campsite. Everyone was bursting with enthusiasm. After we settled down and unpacked our bags, we started to hike up a hill. At some points, my chest heaved up and down as I tried to catch my breath. I thought about the beautiful view at the top of the hill.

Suddenly, I felt droplets on my shoulder. It had started to drizzle! We ran towards the shelter as the drizzle turned to raining cats and dogs. Everyone was disappointed and upset as there were no other activities. Fortunately, the teachers had a back-up plan. We played indoor activities at the campsite. We played Charade and did Art and Crafts while waiting for the rain to stop.

The rain finally stopped. It was after sunset. It was going to be our last activity of the day. We were very excited. Everyone gathered around the campfire and sang campfire songs. We also ate roasted marshmallows and drank hot chocolate. We were grateful for the activities planned.

The clanging of pots and pans jolted me awake. My mother was preparing lunch while I had fallen asleep reminiscing about my adventure! I was still holding my hot chocolate. I smiled to myself and placed the hot chocolate back onto the table. What an exciting adventure I had! I hope I would be able to go on another adventure soon.

Our Campfire

Muhammad Shakir Bin Muhammad Zarifi
4 Confidence

Overcoming Fear

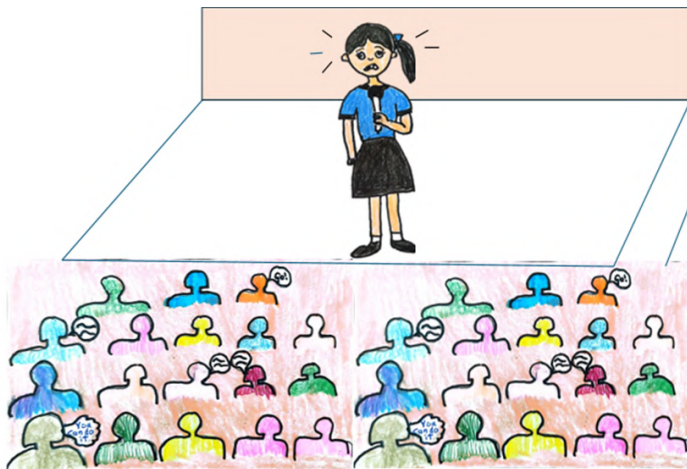
“What if I fail?” Jade muttered nervously to herself while waiting for her turn backstage to speak in front of the whole school. Jade’s heart pounded so loud that she feared it might burst out from her chest.

Jade dreaded public speaking. Speaking to an audience was intimidating to her. The audience’s gazes and stares were like blades cutting into her. In her mind, she was sure she could hear her audience snickering about her delivery. So, when the teacher earlier announced that this presentation would account for more than sixty percent of the grade for the project, Jade was in a state of panic. Her thoughts raced uncontrollably through her mind, each one more terrifying than the last. She had even thought of quitting the project and taking the failure grade. It took her sister, Bella, a great deal of effort to calm her down. “You are not going to settle for an F grade just because you fear speaking. You can do this, Jade. Believe in yourself! I’ll be there to support you,” Bella promised.

Moments before her turn, Jade closed her eyes and her thoughts wandered back to her preparations. She recalled the morning and evening practices in front of the mirror during showers. She remembered the hours she spent watching videos of good speakers and taking notes. She remembered the panic attacks and the thoughts of giving up. Through it all, there was Bella, always there to support, encourage and guide her. Jade could feel Bella’s huge arms wrapping her in a hug, and she started to feel the tension leaving her shoulders. When she opened her eyes, it was her turn.

Jade slowly stepped onto the stage and stood in front of the microphone. Staring at the audience, she felt her throat tightened, making it difficult for her to utter a single word. “1, 2, 3, breathe...” Jade told herself and started speaking. As she spoke, she saw the audience nodding and smiling at her. She suddenly felt all the thoughts of fear vanish and her racing heart steadied. She felt more alive and energetic than ever as she delivered her lines. When she finished, the audience gave her a big round of applause. Jade could not stop smiling to herself. She had overcome her fear. She went down the stage and hugged Bella tightly. “Thank you, big sister, for helping me overcome my fear of public speaking,” she said gratefully.

Jade learnt a valuable lesson. With perseverance and belief in oneself, a person can really overcome fear and achieve success.

Haleco Rylie Kendra Manuzon
4 Diligence

An Upsetting Incident

Ben was buzzing with excitement. He had finally saved enough money from his allowance to buy the book he had been dreaming about. With great care, he placed his blue wallet into his school backpack before heading off to school. The day started, but Ben's mind was focused on one thing: the book fair at the canteen during recess.

When the recess bell rang, Ben sprinted to the canteen. His heart pounded with anticipation. He grabbed a quick snack and dashed to the book display. His eyes sparkled as he scanned the rows of books until he found the one he had been longing for.

"There it is!" he exclaimed with a triumphant grin. He brought the book to the cashier and reached into his pocket for his wallet. To his shock, it was not there. Panic set in as he frantically patted and searched his pockets. His excitement quickly turned to despair.

Ben retraced his steps. Maybe he had dropped his wallet somewhere. The bell rang, signaling the end of recess, but Ben's mind was in turmoil. Back in class, he nervously approached his teacher, Mrs. Ho, and told her about his lost wallet. Sensing his distress, Mrs. Ho suggested checking the lost and found box in the school office. Ben hurried to the office. The clerk smiled kindly and checked the box, but Ben's wallet was nowhere to be found. Feeling crushed, Ben returned to class.

Mrs. Ho tried to reassure Ben, encouraging him to stay hopeful and think about where he might have left it. But by now, the book fair was over. Ben felt a wave of disappointment wash over him. He had missed the chance to buy his favourite book at a discount. He spent the rest of the day in a gloomy silence.

During lunch, Ben confided in his best friend, David. "Don't worry, Ben. We'll help you find it," David said with determination. The two friends decided to launch their own investigation. They questioned their classmates and schoolmates, and even searched the field, but there was no sign of the blue wallet.

Just as Ben was about to give up hope, the school principal, Mr. Tan, approached them with a kind smile. He reached into his pocket and pulled out something blue. "I heard you were looking for your wallet. Is this yours?" he asked. Ben's eyes widened in

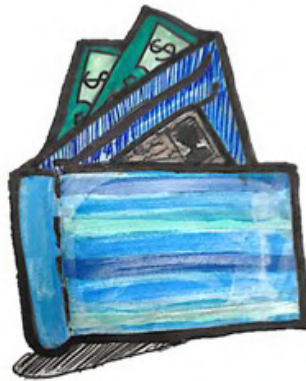

disbelief. He felt a surge of happiness and relief. "Where did you find my wallet?" he asked eagerly.

"A kind pupil found it along the corridor to the hall. You must have dropped it," Mr. Tan explained. Ben quickly opened the wallet and sighed in relief when he saw his money still inside. Overflowing with gratitude, Ben thanked Mr. Tan profusely. He also decided to find and thank the schoolmate who had turned in his wallet.

Although it was an upsetting incident as Ben's day did not go as planned, he learned an important lesson about being careful with his belongings. He also realised how lucky he was to be surrounded by kind and helpful people.

Faith Glorious Joe
5 Aspiration

Illustrated by Gabrielle De Lai Mun
5 Aspiration

An Unforgettable Experience

The needle of the clock was ticking slowly that day. The teacher was droning on and on about the most boring topic, "Homework". The humid and warm weather was not helping with the matter. Half the class was already fast asleep. John was trying his best not to doze off by writing notes. John was an average student. He always gets average marks despite putting in effort in his studies. His personality and his determination for

studies makes him a well-liked person.

“Ring...!” The school bell reverberated across the school and students started to fill up the hallway. John stood up and walked towards his best friend, Bob. Bob was a bright student. He always managed to score good marks even though he liked to play.

“Come on! Let’s go to the beach! I already have the ball!” Bob said while spinning the ball in his hands. Initially, John was a bit reluctant to go as he was a bit drained from school but he eventually agreed.

As they were walking to the nearby beach, Bob gloated about how good his grades were. It really got John’s goat, so he chose to ignore him. Bob continued to spin the ball when it slipped from his hand and rolled on to the road. Without much thought, Bob dashed straight towards the road to retrieve the ball.

“Watch out!” John shouted. He must have not heard John because he continued to run towards the ball.

Out of nowhere, a bus came speeding towards Bob. Bob heard the sound of the oncoming vehicle, reached out for the ball and “eeeeeeeeek”. With the pungent smell of rubber, the bus screeched to a halt. The driver came out of the bus and lashed at Bob. “Why did you run in the middle of the road? You should be thankful that I saw you and immediately applied my emergency brake!”

Jack was in a state of shock. He could not believe everything happened in an instant. He was apologetic and came to his realisation that he was in the wrong. He apologised to the driver and made a promise to be careful in the future.

It was a close brush with death. Bob learnt his lesson. After that day, Bob and John learnt to be more careful on the road.

Chan Hong Keat
5 Confidence

Overcoming Fear

"Hmph! Why do I have to go to school?" Lia grumbled. "Lia! Quickly get yourself changed! You don't want to be late on your first day of school!" Lia's mother hollered over.

Lia was in Primary One and it was her first day of school. "I hate school," Lia grumbled for what seemed like the hundredth time. Lia had always dreaded school as there were many teachers in school and she had a phobia for them since she was in a kindergarten. She was unsure of why she was afraid of teachers. Perhaps it was Ella, Lia's elder sister, who had told her about how teachers were extremely fierce and strict.

Lia trembled at the thought that there were many 'beasts' in school. That was Lia's nickname for the teachers. As Lia trudged towards her new classroom, she could not help thinking about what the teachers would do to her. Lia was thinking so hard that she did not realise she was walking into somewhere unfamiliar. When Lia looked up, her hands flew to her mouth. "Oh no! Where am I? I don't remember seeing this when we were walking to my class!" Her blood turned cold and her hands started sweating. She started to panic and she looked around, hoping to find her way to her classroom. After some time, she was still unable to locate her classroom. She started to burst into tears.

Suddenly, a soft voice from behind her said, "Are you lost? Do you need help getting to your class?" Lia almost jumped out of her skin. She whipped her head around and came face to face with a kind-looking teacher. Lia cleared her dry throat and nodded. Her eyes were glued to the ground as she was afraid to look at the teacher. "I am Miss Yeo. Which class are you in?" Miss Yeo asked. "Class...1...C..." Lia stammered. "Oh! I am going towards 1C too! Come, let's go!" Miss Yeo cheerily replied. Slowly, Lia followed Miss Yeo.

Miss Yeo then brought Lia back to her classroom and she waved goodbye to Lia through the door. At this moment, Lia thought to herself, "Miss Yeo seems nice. I actually like her. I think I should pluck up my courage to thank her during recess."

During recess, Lia met Miss Yeo at the canteen. She was still hesitant to approach Miss Yeo to thank her for what she had done earlier. However, she knew that she had to do it as her mother had always reminded her to thank anyone who had helped her. She

had to be brave and overcome her fear of teachers. She took a deep breath, mustered all the courage that she could gather and approached Miss Yeo. “Thank you, Miss Yeo!” Lia whispered softly. Miss Yeo smiled and gave a pat on Lia’s shoulder.

As the recess bell rang, Lia felt a profound sense of accomplishment. She had faced her fear and emerged victorious. She muttered under her breath, “Teachers aren’t that scary after all.”

Phang Yu Xuan
5 Diligence

Being Resilient

Everyone knows that resilience is a crucial value that allows us to bounce back from failure quickly. I always thought I was better than everyone else. However, this time round, the tables turned and this was how the events unfolded.

I was cleaning my room after completing my homework one day. As I was cleaning, I saw the medal hanging at the corner of the room and it took me a trip down the memory lane...

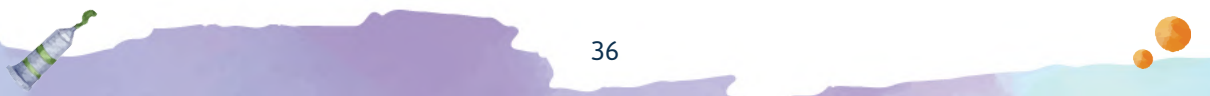
"It can't be that hard. They're probably over-exaggerating!" I said to myself the night before the competition. The next morning, I brimmed with confidence as I walked onto the football field for the competition. I thought to myself, "This is going to be a walk in the park."

My confidence rose when my team took the lead. However, this was just the start. With every passing moment, the scores kept changing and my opponents kept scoring. It was impossible for me to win as the difference in score became too big. The dream of winning the competition seemed insurmountable. After a humiliating 1-4 loss, my teammates and I were in despair.

When we got back to school, the atmosphere was dark and quiet. Our coach gave us a few encouraging words, hoping to cheer us up. Suddenly, the coach mentioned that there would be another rematch with the same team as they needed more practice. A grin plastered on my face while my teammates groaned. I reassured my teammates that this was the perfect chance to redeem ourselves!

The following weeks, we trained day and night and even the harsh weather conditions could not interfere with our intensive training. We were determined to win our opponents.

The day of the match came. This time, we were more nervous as we had lost the first round previously. The match started and we took the lead like last time. However, with our trainings and determination, we defended well and did not allow the opponents to score any goal. After hours of running and kicking, we were neck to neck with the opponents. The referee blew the whistle and it was a tie. It was time for the penalty kicks to determine the winner of the match.

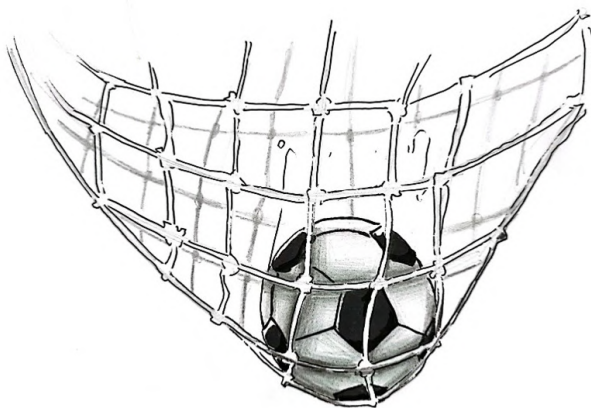

"You can do it!" our coach shouted and I regained confidence. We were at the topping point of the climax as this was our last chance for redemption. As my teammate kicked the ball, I had many questions and thoughts running through my head. What will happen if we lose? Will my teammate score the goal? I slapped my face to push the negative thoughts out of my head.

"Yes!" I shouted as my teammate scored goal after goal. Everyone held their breath as my teammate took the last shot. With a swift kick, the ball curled into the goal post. We saw this and ran towards our teammate and gave him a hug.

"Jamal! Jamal! Why are you standing there? We need to eat or the food will turn cold!" my mother called. Like a time traveler, I was brought back to the present. I looked at the medal, smiled for one last time and ran off to have my dinner.

Thet Hpone Htoo
5 Diligence

Illustrated by Li Yichen
5 Empathy

A Shocking Discovery

My uncle is my hero. He was the one who taught me how to fly a kite, ride a bike and dribble a ball. We had spent a lot of time together until that fateful day.

It was the school holidays. My mother had told me to stay at my uncle's house as she would not be home on that day. Thinking about the fun things that my uncle and I would do together, I readily agreed.

As soon as I reached my uncle's house, he opened the door for me. His face beamed with excitement as he had always enjoyed my presence. As soon as I settled myself down on the couch, we began chatting with each other, from one topic to another. After the long chat, it hit me that my aunt had not come out to greet me, just like she always did.

"Where is Auntie?" I asked my uncle casually.

"Ur ... She, she ... she has gone out ... with her ... friends," my uncle stammered. I noticed he was feeling uneasy as he spoke. I could see beads of perspiration on his forehead. I asked him if there was anything bothering him but he tried to evade my question. I decided not to question him further. Feeling a little uncomfortable, I decided to ask his permission to use the toilet.

As I stepped out of the toilet, I noticed a signage pasted on the door of a room. I moved closer. The signage read: Do Not Enter.

"Why would Uncle paste that signage? What was in the room? Should I check it out?" I thought. Not knowing what I should do, I took a deep breath. It was at that moment that I realised there was a smell of blood lingering in the air. My jaw dropped. I quickly made my way back to the living room where my uncle was seated.

"Is everything alright? Why did you take a long time?" my uncle asked.

"Errmm ... my stomach didn't feel good. I didn't have any food since this morning," I replied.

"I'll prepare some food for you," he said. Before I could say anything, he had already

walked to the kitchen.

As soon as my uncle was in the kitchen, I tiptoed my way back towards the room. Gingerly, I turned the doorknob. As I pushed the door open, my face turned as white as a sheet. On the floor, lay my aunt. I rushed over to check if she was still alive. "Oh my gosh! She is DEAD!!!" I gasped. Hurriedly, I stood up and rushed towards the door. Standing in front of me was my uncle.

"What did you do to Auntie?" I shrieked. Tears began streaming down my cheek.

"I don't know! I don't know!" he shouted hysterically. He went into the room and continued wailing. I called my mother immediately and told her what had happened.

A few minutes later, my parents, followed by my relatives and the police came. I was all shaken by the shocking and horrifying discovery. My parents took me home after I had informed the police what had happened.

Months passed by. Yet, I could never get over that incident. Every time, my mother wanted to talk to me about it, I would tell her "NO!". I did not want to know why my uncle had done that. My uncle had always been my hero. And I would want it to remain that way.

Eshvin Kumar S/O Muthu Kumaran
6 Aspiration

The Proudest Moment

There are moments in life that stand out vividly, etched into the fabric of our memories, like stars against the night sky. Among these countless moments, there was one that filled me with life...

It was a warm morning in the heat of Singapore, where I laid on my bed, wide-awake. I had always wanted a younger brother. If I had one, I would be playing with him instead of the usual habit of staring into the abyss. This caught my parents' attention and they wondered, "What was the worst that could happen?"

A year passed. My mother came up to me with a grin. I knew too well when something good was happening. "Take a look at this." She handed me a piece of paper. After staring at the paper, I realised that it was an ultrasound image! However, when my mother pointed to a white, round shape, all the hope and excitement were washed away from me. "That's just a bit of undigested food" I claimed, puzzled. My mother chuckled. I raised my eyebrows, not attempting to hide my annoyance.

"Wait!" A thought hit me like a voltage of lightning striking down on me. I stood shock still. "It's a baby, isn't it?" I whispered.

I started bubbling with happiness as thousands of questions arose. Is it a boy? What would his name be? I started thinking of all the fun we would have when mother beamed, as if reading my mind, "It's most likely a girl." A tinge of disappointment filled me. Not a boy... I hid the disappointment and made a promise which I would keep for life, that I would protect my baby sister at all costs.

December 9th. 10 minutes past midnight. The exact time my beautiful sister, Prim, was born. That day, I got dressed and hopped in the car with my maternal grandparents.

At the hospital, Dad took me to Mother's room. There, I saw my baby sister, Prim, for the first time. It was love at first sight! Suddenly, I realised why she was named after the flower, Primrose. She was unimaginably adorable!

"Dad! Can I hold her?" I asked enthusiastically.

My father carefully placed her into my open arms. The baby felt warm, gazing at me

with her beautiful hazel eyes. It was awkward holding her at first but I cooed, “Hi. I’m your ...”

The beautiful moment was ruined when Prim coughed, eventually throwing up milk all over me. Yucks! Everyone was stunned. Suddenly, everybody burst out laughing. My grandparents managed to clean me off before laughing hysterically too.

At long last, my mother and Prim came home two days later. The both of them slept like a log that night. Since then, the time I enjoyed the most was watching her cuddling inside her cozy cot.

“Ji Hwan! Come on!” A voice boomed into my ears. I woke up to reality with a startle, only to see Prim jumping up and down, excited for our hike. I quickly changed and we left for the hill which we climbed ever so often. When we reached the hill start, we could already smell the fresh air coming towards us.

“Huff... Puff!” We panted. “Let’s stop for a while, shall we?” I suggested.

Prim nodded gratefully as she whipped out her water bottle and satisfied her thirst. After catching our breath, I was about to get a move on when I heard continuous crunches of twigs coming in our direction. I looked at the big forest trees that stood majestically. What was the sound?

I soon had the answer. A wild boar as big as me was charging right at Prim! I pushed Prim out of the way instinctively and dodged the boar by an inch. As I got up from the ground, I found the boar running towards me. I rolled to Prim’s side and screamed, “Go! Run!” Prim fell to her knees in horror, clearly traumatised.

Having no other choice, I plucked a hard branch out of a tree and swung it around, trying to intimidate the boar. Seeing that it was useless, I glanced at Prim, making sure she was safe. Then, I charged towards the boar and threw the branch like a javelin. The boar tanked the damage and raged, running rapidly towards Prim. I hugged Prim tight in my arms as I picked up another stick. When the boar was near, I stabbed it straight into the heart.

Relief washed over me as I witnessed the boar falling to the ground. I had kept my promise. I thought to myself as I grabbed Prim’s arm and threw her onto my back,

fleeing as far as I could. When I neared home, I felt a searing pain in my gut.

I had broken my ribs while I was too busy protecting Prim to realise. I dropped to the ground and blacked out, listening to the sobs of Prim and the constant sirens from an ambulance. At least Prim is safe. I thought as a smile covered my face.

“Yes, he is out of the woods now!” I heard a voice. When I opened my eyes, a blinding light forced me to shut them again. The pain was much fainter but not fully healed. Suddenly, I heard a familiar voice, sobbing. “P-Prim...” I managed to open my heavy eyelids. A pair of beautiful eyes filled my view. Such beautiful eyes.

A year after the incident, Prim and I had a love-hate relationship. She could be annoying at times but as I recalled the good memories we shared, deep down, we love each other dearly. I would never forget the day I kept my promise to the most important person in my life.

Song Ji Hwan
6 Brilliance

A Proud Moment

"Zoey! Please clean your room! It looks like a pig's sty!" Mother shouted at the top of her lungs all the way from the kitchen as she heard Zoey's footsteps walked by.

"Ugh, fine!" Zoey replied, rolling her eyes. She grumbled as she dragged herself to clean her room. She sighed when she saw her room cluttered with her bric-a-brac. Her mother was right though!

While cleaning, Zoey found a dusty, old certificate in one of her cabinets. Tears trickled down her eyes as she reminisced that memorable day.

Mother was looking at a picture of her beloved father, Javier, as she was crying in the living room. When Zoey saw that, she thought as hard as she could, "Mother seems sad, what should I do to make her feel better?"

Suddenly, Zoey had an idea on how to cheer Mother up. "I should get her some tulips! Her favourite flowers should do the trick!"

After that, Zoey went to the backyard to pluck some tulips in their garden. She rushed back inside excitedly and handed Mother the tulips. "Hey Mom, I picked these for you," Zoey said to Mother lovingly,

Mother glanced at the tulips in Zoey's hands. Memories of her husband came flashing back in her mind as he used to give her the exact same type of tulips every year on their anniversary. Tears filled her eyes as she replied to Zoey. "Thanks sweetheart, but I do not want the tulips. I appreciate you trying to comfort me."

Zoey was dumbfounded. "How did this happen? I thought she loved tulips. I made a fool-proof plan and it backfired terribly." Zoey thought to herself in despair.

The next day, as she was walking home from school, Zoey came across a poster about a talent competition. "An art competition!" Zoey exclaimed elatedly. She had been creating outstanding pieces of artwork consistently. On top of that, there was no entry fee for the competition!

As she checked on the prizes that she might have a chance to win, Zoey discovered

that the prize for first place was one thousand dollars!

"Goodness me! This is the perfect opportunity to bring Mother out of her sadness!" Zoey exclaimed, clapping her hands delightedly.

In the blink of an eye, Zoey signed up for the art competition, but she kept it from Mother as she wanted to surprise her.

Zoey found out that her classmate, Michael, was also taking part in the art competition when she unintentionally overheard him bragging to his friends on how high the chances were for him to win.

"Hey Michael, you're taking part in the art competition too? Well then, good luck!" Zoey gave Michael her best wishes. Michael was stunned but gave her his best wishes too.

"Zoey! Wait up!" Michael exclaimed as he ran as fast as lightning to catch up with Zoey.

"Michael? What are you doing here?" Zoey questioned.

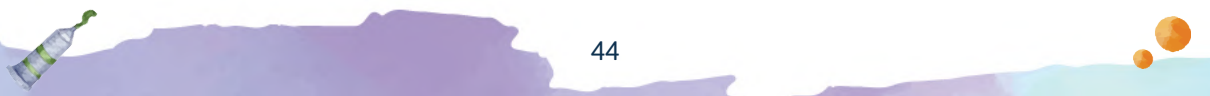
"I always go home via this route too. Besides, I thought of asking you if you want to work together and help each other out for the art competition."

"Sure..." Zoey replied reluctantly.

Zoey became suspicious of Michael. She knew that Michael had always been jealous of her talent in creating artwork, so she concluded that Michael wanted to share a camaraderie with her in order to earn her trust and sabotage her.

Zoey was quite unsure of Michael's intentions. However, she decided that she should be prepared and secretly created an extra piece of artwork.

On the day of submission for the art competition, Zoey, Michael and all the other participants were instructed to submit her artworks to the judges. After going through the artworks, the judges went out for a lunch break which was the perfect time for Michael to sneak in through one of the windows into the building where the artworks were kept. He recognised Zoey's artwork and quietly went towards it. As fast as lightning, he took out a black marker and scribbled all over it before smashing it into smithereens.

Unknowingly to Michael, Zoey followed him all along and was stunned after witnessing his evil actions. Once Michael left the room, Zoey crept in and cleaned up the sabotaged mess that Michael had made. She took out her back-up artwork from her elephantine bag and carefully placed it onto the wooden frame.

Soon after, Zoey quietly rushed out of the building to avoid Michael or anyone else from noticing her.

"And now, for the most-awaited moment of this competition!" The judges announced the winners of the third and second place in the competition. Zoey was not called. With eyebrows furrowed and her fingers crossed, Zoey hoped to hear her name being announced as the champion in the competition.

"And the first place goes to... Zoey! Zoey, please come to the stage to claim your award!" The judges announced as they signaled Zoey to claim the one-thousand-dollar cheque.

Zoey shrieked like a banshee and nearly lost her composure if it was not for the look on Michael's face. She proudly went to claim her prize. Once she claimed her hard-earned prize, Zoey hurried home to show Mother what she had received that day. She could not care less about Michael.

Mother was astonished. Soon, the shocked look on her face slowly turned into a smile that warmed Zoey's heart. Mother realised that she had no choice but to move on from her husband's death and focus more on her beloved daughter.

Mother was thrilled and extremely proud of Zoey's achievement. As a reward, she arranged for a staycation using the money she had won.

"Sweetheart, you definitely deserve a staycation for everything you have done for me!" Mother assured Zoey. Zoey beamed proudly like a dog with two tails.

"Zoey! Why are you just standing there? Continue cleaning your room! It hasn't changed one bit!" Mother broke Zoey's train of thoughts as she started to continue cleaning.

Twe Tar Myo Oo
6 Brilliance

Standing Up to A Bully

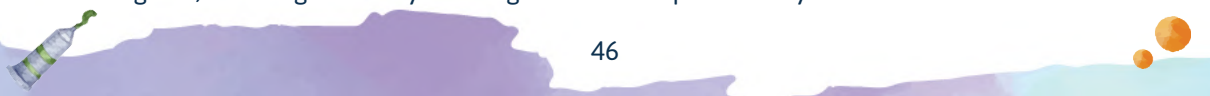
“Courage is what it takes to stand up and speak,” a voice echoed inside my head. That was what my English Language teacher always told the class. I thought about it as I entered the school gate...

“John, help me!” my friend, Tommy, cried out in despair as a gang of bullies surrounded him. “Give me your money unless you want us to beat you up!” boomed one of the bullies. I peeked at the bullies fearfully, wanting to see how they looked like before deciding on my next course of action. They might look like some average Primary Six pupils to others but to me, they looked big and scary. That day, I had a long and tiring morning and I wanted to spend my recess in peace. “John! You are my best friend!” Tommy shouted but I decided to ignore and walked out of the canteen, waiting until recess was over.

After school as usual, I walked over to Tommy and tried talking to him as though nothing had happened. To my dismay, he started to treat me as though I was invisible! I had no choice but to walk home alone. I felt a burden weighing on my shoulders as I reached home. I heard a voice at the back of my head saying, “Just continue to ignore them. You don’t want to get into trouble yourself, do you?” Another gentler voice said, “You should stand up to the bully and report it to a teacher. Courage is what it takes to stand up and speak, remember? You and Tommy will become better friends!” I looked up at the ceiling as I pondered over what I should do.

During recess the next day, I tried to talk to Tommy but still, he shunned me. Just as I was going to lose hope, the gang of bullies approached Tommy, calling, “Hey! Tommy Thomas, how much money did you bring today?” I could see Tommy’s face turn as white as a sheet. I thought back to the day before and grinned. With determination mounted on my face, I walked towards them. I stood in front of them with arms akimbo. The bullies burst out laughing, looking at me as though I was a small creature.

Despite the fact that my heart was pounding wildly, I confidently exclaimed, “Move away from Tommy and stop calling him names! He is not a toy!” The bullies were taken aback by what I had said and surrounded me instead. Just as one of them was about to throw a fist at me, a teacher yelled, “You boys! Follow me to the Principal’s office now!” She looked furious. They looked at each other while I folded my arms and roared with laughter, knowing that they would get the consequence they deserved.

I took Tommy's hand and left the canteen. Outside the canteen, Tommy praised me, saying, "Wow! How did you do that?" I beamed with pride as I told him about what I had done. I had already informed the teacher about this incident and gathered all my courage to tell the bullies to stop. He looked at me proudly and cried, "I am sorry for avoiding you. Let's be friends again!"

After this incident, I realised I should not have been so timid and that being courageous was not all that difficult. I would never be a timid person again and would always try to be as courageous as a lion.

Kim Soyeon
6 Confidence

An Important Event

"All it takes is perseverance and determination!" Whether I am feeling fed up or like giving up, my father would always use this sentence to motivate me. I knew this would come in handy, especially in the previous year.

"Okay class, please sit down!" reminded Mrs. Tan. Everyone trudged to their seats, annoyed that their private conversations were cut off. "I would like to announce something important. Next month, the inter-class running competition will take place," she added. A sea of murmurs could be heard from the class. I wondered who would represent our class! "It's probably Lisa and me of course," I whispered to myself. "For the boys, it will be Jamal! As for the girls, it will be Lisa!" Mrs. Tan continued. It was no surprise. "Yay!" the class cheered, with a tinge of sarcasm.

I, Jamal, knew that the inter-class running competition was no big deal. I could easily win it, even with no training. The other competitors were frail and weak. That night, I was happily munching on my chips, watching television and telling my father what happened. "Dad, I got selected for the inter-class running competition!" I said. "First of all, don't eat with your mouth full. Secondly, good for you. Thirdly, are you going to train for it?" asked my father. I smirked, "Who trains for it? The other competitors are frail and weak." "Whatever you say, I guess," my father replied. "But always remember all it takes is perseverance and determination!" he added.

As the days passed, the competition edged closer to me. On the day of the competition, I packed my bag and checked it carefully, not wanting to leave anything at home. The next day, I arrived in school and felt calm. "Let me mark your attendance so that we can quickly get into the bus!" instructed Mrs. Tan. In a flash, attendance was taken. We exited the bus with our heads hung high, proud like a mighty lion. We entered the stadium not long after. The fresh air and the bright blue seats were a welcoming sensation to me.

I took my spot on the running track and glanced at my competitors. They were all tall and muscular and had the new Adidas running shoes. I had not prepared for this. I knew I had already lost before it even started. I was rooted to the ground like an old oak tree. With butterflies in my stomach, I knew I was doomed. "Runners! On your mark, get set, go!" the judge shouted. The competitors sprinted forward. However, I was left in the dust. I quickly leaped forward, not wanting to be left in the last place. I quickly caught

up with them and maintained this pace. Cheers erupted from my class. I was glad that my class was with me.

All of a sudden, my shoelaces gave way. I stepped on one of them and tripped. My view became blurry. I used my palm as support, but it was not strong enough to support my weight. I tried to raise my right knee, hoping that it would support me. My knee was scraped, revealing a fresh surface of flesh and an ugly blotch of thick red blood. Before I knew it, I was on all fours and sadly, in last place.

My competitors had gotten a head start and were competing for first place. They looked at me and laughed. Tears slowly welled up in my eyes. Suddenly, my father's words echoed in my head. "All it takes is perseverance and determination." I reassured myself and tried to pull myself together. I stood up. Limping towards the finish line, the spectators cheered wildly for me.

Once I reached the finish line, the stadium erupted in cheers and the medical team assisted me. When the results were announced, the pupil from 6 Confidence had gotten the top spots.

"Next, we have Jamal for the perseverance award!" the judge hollered. I was at a loss for words. Drenched in my sweat and blood, I limped to the judge with the support of my classmates. The cheers were louder than ever. As I received my award, the judge congratulated me. "Good job!" he said. "Th...Thank...you!" I stammered. I was brimming with gratitude. I knew I had put my father's favourite phrase to good use. I keep this sentence deep in my heart to this day.

Le Son Tung
6 Diligence

CHINESE COMPOSITIONS

谁和谁好

谁和谁好？
月亮和星星好。
它们一起闪闪发亮。

谁和谁好？
大树和小鸟好。
大树给小鸟家，
小鸟帮大树捉害虫。

谁和谁好？
太阳和云朵好。
它们喜欢玩捉迷藏。

谁和谁好？
闪电和雷好。
它们喜欢在下雨天出来吓人。

二年一班 - 2CL1

我的学校假期

今年的六月假期，爸爸和妈妈带我到马来西亚的迪沙鲁去游玩。当天早上，我们带着愉快的心情，开开心心地坐旅游巴士去迪沙鲁。

到了目的地，我们参观了迪沙鲁的水果园。那里种了许多种不同的水果树，例如香蕉、芒果、火龙果、榴莲和山竹。我们也吃了很多美味多汁的水果。

第二天，我们去了水上乐园，尝试玩各种不同的水上活动。妈妈说我是个勇敢的孩子，什么都敢玩。之后，我们还去了海边游泳，玩得好开心啊！

到了最后一天，我们吃了一顿美味的海鲜大餐后才回到新加坡。我期待下一个学校假期，这样我又可以去旅游了。

钱义忠 - Chi Yi Zhong Jacob
2 Brilliance

休息时间

“铃……” 午休时间到了，同学们像飞出了笼子的小鸟一样，冲出了课室。小乐和欢欢踏着轻快的脚步来到操场。她们坐在地上一同折纸船，有说有笑地谈天。

一旁，小明跟他的同学在玩跳飞机，玩得不亦乐乎。小安和他的朋友在踢足球，康康站在一边帮他们加油打气。操场上，人人脸上都带着笑容。

时间过得很快，铃声响起了，午休时间结束了。大家带着依依不舍的心情离开了操场。他们想：明天要玩什么呢？

谢舒晴 - Chia Clair
2 Confidence

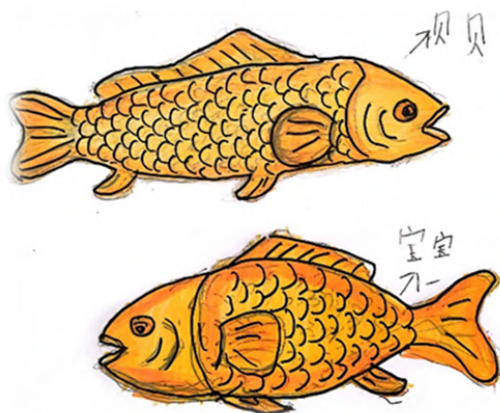
我的宠物

★ 我的生日要到了，爸爸妈妈问我想要什么生日礼物。我说我想要养金鱼。于是，他们带我去水族店买了两条小金鱼、鱼缸和一些装饰物。

我们在鱼缸内放一些水草、假山和石头，营造出一个比较清新的环境。看着金鱼在鱼缸里游来游去，我觉得心情很愉快。

爸爸妈妈跟我说，我现在有了自己的宠物，我必须做一个有责任心的主人。我每天都要喂食金鱼，每三天就要帮鱼缸换水。

从现在开始，我要给我的宠物取名为“宝宝”和“贝贝”，希望它们会陪我一起长大。

梁宝倪 - Liong Bao Nee
2 Empathy

听话的弟弟

一个风和日丽的早上，凉风习习、阳光明媚。哥哥起床后，看到弟弟在吃面包。

弟弟看到哥哥从房间走出来时，站起来说：“哥哥，我们可不可以去楼下玩？”哥哥看到桌上还没吃完的面包，连忙阻止他，说：“你要珍惜来之不易的食物，吃完后才可以出去玩。”弟弟听了哥哥的话后，红着脸，把剩下的食物吃了。

弟弟吃完面包后，兴奋地说：“我吃完了，我们现在就去楼下玩吧！”哥哥看了看桌面，说：“你得先把桌子清理一下，不然会引来蚂蚁。”弟弟听了，点了点头。

不久，弟弟抹好桌子后，哥哥竖起大拇指称赞弟弟是个好孩子。弟弟听到哥哥的称赞后，心里乐开了花。

后来，两个人开开心心地到楼下去玩耍。

赖卓阳 - Luah Zhuo Yang Willis
3 Brilliance

我亲爱的哥哥

我有一个哥哥，他姓陈，名叫泓衡。他今年十一岁了，和我在同一所学校上课。

哥哥的个子高高的，身材壮壮的。他和我一样，戴了一副眼镜。很多人都说我们长得有点儿像。

哥哥喜欢打篮球，也喜欢玩游戏机。有空的时候，我们会一起去组屋楼下玩。

哥哥长大之后想当飞行员。我相信只要他努力学习，就一定能实现这个愿望。

陈泓志 - Tan Hongzhi
3 Confidence

懂事的孩子

一个风和日丽的早上，凉风习习、阳光明媚。小安起床后，走去妈妈房间。他看见妈妈满头大汗，正在整理床单。小安看到这一幕，不禁心想：妈妈每天辛苦工作，难得休息一天，我应该为妈妈分担一些家务。

想到这里，小安三步并作两步地走回自己的房间，他看见被单一角掉到了地上，垃圾桶里的垃圾也满了，纸张都洒落在地，旁边书桌上的书也东倒西歪，房间一片狼藉。

于是，小安先把被单铺整齐，接着又把书桌上的书摆放好，最后把垃圾桶拿到外面倒了。

这时，妈妈走进小安的房间，看见小安把房间打扫得干干净净的，脸上露出开心的笑容。妈妈笑咪咪地称赞小安是一个懂事的好孩子。小安听了妈妈的夸奖后，心里比吃了蜜糖还要甜。

禹炫情 - Woo Hyunseo

3 Confidence

我们还是好朋友

小安买了面，正要去找位子。这时，康康跑了过来，不小心撞到了小安。小安手中的面汤就洒在了他的手腕上。

小安大声一叫：“啊！好痛啊！”康康被小安的叫声吓了一跳。康康说：“对不起小安，是我的错，我不应该在食堂里乱跑。你可不可以原谅我？”小安说：“好吧，不过你以后不要在食堂里乱跑了。”康康红着脸，低下头说：“好的。”

过后，康康帮小安一起清理了地上的面，再把自己的钱给了小安让他买东西吃。

小安吃饱后，康康还带着小安去医务室处理伤口。后来，在回课室的路上，小安笑着对康康说：“谢谢你！我们还是好朋友！”

杜漫葶 - Du Manting

3 Diligence

我的好朋友

我有一个好朋友，他姓沈，名叫靖达。我不知道他名字的意思，但我觉得很好听。他今年九岁，生日比我早十二天。

他的脸圆圆的，眼睛大大的，个子高高的，身体很强壮。

靖达喜欢科学，因为他觉得做实验很好玩。

他的愿望是长大后当科学家，我相信他会成功！

魏乐娴 - Gwee Lok Sian
3 Diligence

我的水壶

★ 我的水壶是蓝色的。它高高的，上面画着数字的图案。我的水壶没有吸管，只有一个红色的按钮。我一按按钮，就可以喝水了。

我喜欢我的水壶，因为它天天陪伴我，是我的好伙伴。

王昊艺 - Masyhadi Ong Hao Yi Bin Muhammad Shahrin Ong

3 Diligence

注意安全

下课的铃声响了。在一个风和日丽的星期一早上，同学们在教室里还算安静，大家都在自己的座位上翻着书。慢慢地，声音越来越大了。小明和小安在玩你追我跑的游戏。班长告诉他们不可以在教室里玩耍，可是他们没有听班长的话，继续兴高采烈地玩。

小明和小安在打闹时，小安不小心撞到了小乐。小乐跌倒在地，手受了伤，并且大声哭了起来。看到小乐的手受伤了，小明和小安害怕地看着她，一时说不出话来。这时，一个同学急忙告诉大家：“王老师来了！”听了这话，教室里顿时鸦雀无声。

王老师走进了教室，看到大家慌张地低着头，便问：“发生了什么事？小乐，你为什么哭了？”小乐哭着说：“小安撞到了我，我的手好痛。”一位同学把事情经过一五一十地告诉了王老师。王老师听了后非常生气，批评了小明和小安：“你们不可以在教室里打闹，因为打闹是很危险的，容易受伤。”

小明和小安听了王老师的批评后，惭愧地低下头，脸红得像番茄，显得非常难为情。他们对小乐说：“对不起，你可以原谅我们吗？”小乐擦了擦眼泪，勉强笑了笑，说：“我知道你们不是故意的，我原谅你们了，但以后要注意安全。”

通过这件事，他们学到了在教室里要遵守规矩和注意安全。

凯杰 - Alexander Frank Smith Kaijie

4 Brilliance

课室里玩闹

一个阳光明媚的星期天早上，同学们都在等老师来课室。顽皮的小明和小华玩起了你追我跑的游戏。他们玩得不亦乐乎，完全没有注意到旁边的同学们气呼呼地瞪着他们。小明笑嘻嘻地喊道：“哈哈！你追不到我！”小华听到了，不服气，所以马上加快脚步追上他。

过了一会儿，小华终于抓到了小明了！小华太兴奋，用力地抓住小明，却不小心把他推倒了！“砰”的一声，小明一时没站稳，往后退，撞到了小丽。小丽因此从椅子上摔倒在地，手臂受伤了，还流血了。她抱着手臂，难过地哭了起来。小明和小华很焦急。他们站在小丽旁边，不知怎么安慰她。见到这一幕，同学们很吃惊，开始七嘴八舌地议论起来。

“发生了什么事啊？”陈老师在课室门口喊道。说完，老师走进课室看个究竟。班长便把事情经过告诉了老师。陈老师听了，怒气冲冲地批评了小明和小华：“老师不在时，应该安静地等着，不可以乱跑！这样很危险，知道吗？”小明和小华不好意思地低下头，脸红得像番茄一样。他们向小丽道歉，并带她去医务室处理伤口。

经过了这件事，小明和小华明白了遵守校规的重要性。他们再也不敢贪玩了。

崔芮源 - Choi Yewon

4 Confidence

助人为快乐之本

下课铃声响了，同学们纷纷离开学校，小明也踏着轻快的脚步回家去。

途中，小明看见一位老婆婆拖着沉重的小推车，慢慢地沿着坡道走上去。突然，推车里的一袋苹果掉在地上，所有苹果都滚下坡道。老婆婆吓了一跳，大声喊道：“我的苹果！”小明见了，便三步并作两步跑上前，把全部苹果捡了起来，装进塑料袋里，递给老婆婆。

老婆婆很感激小明，说：“谢谢你！你是一个乐于助人的孩子。来，送你一个苹果吧。”“谢谢您，不用了，您自己留着吃吧。再见！”小明回答后，向老婆婆挥挥手，便回家去了。小明被那位老婆婆称赞，心里美滋滋的。

所谓“助人为快乐之本”，经过这件事，小明体会到帮助他人，不仅让别人感到温暖，自己也收获了快乐！

薛雅尹 - Sit Arwen
4 Confidence

尊敬长辈

健文是个电脑迷，每天玩电脑游戏，玩到很晚才去睡觉。

这天，已经十一点了，妈妈听到健文在房间里大声地说话，就走进房间。

妈妈打开门，看到健文在玩电脑游戏。她关心地说：“健文，已经十一点了，快睡觉吧。”健文把她的话当耳边风，继续玩。过了一会儿，看到健文还在玩，妈妈气得脸一阵红一阵白。她喊道：“健文，你——”“我不要睡！就给我多三十分钟，不行吗？”健文没等妈妈把话说完，就气冲冲地大喊。妈妈怒目而视，猛一挥手，斥责道：“你说什么？你不但听我的话，你还插嘴，你怎么不懂得尊重长辈？”健文立刻说：“我很讨厌你！”

妈妈气极了，用力地把电脑关上，指着建文的床，说：“马上去睡觉！”“睡就睡！”健文大喊。他跳上床，把被子盖过头，气呼呼地睡去。妈妈皱着眉头，大步地冲出房间。

第二天，健文起床后，走出房间。他看到妈妈不只准备了他最喜欢的食物，他的校服也烫好了。他感到很后悔。他低下头，对妈妈说：“妈妈，对不起，我不应该对您发脾气，我很后悔，请您原谅我！”妈妈回答：“我原谅你，知错能改，就是个好孩子。”

所谓：“可怜天下父母心”。从那天起，健文再也不会对妈妈发脾气了。他明白了妈妈的辛苦和无私的爱，决定要更加体贴和尊重妈妈，不再让她为自己操心。

程靖涵 - Cheng Jing Han

4 Diligence

让位

一个炎热的下午，太阳高高地挂在天空，火辣辣地照在地面。又热又累的小安刚刚和朋友一起打完篮球。他正在想巴士什么时候来时，巴士刚好到站了。小安背着书包，手里拿着篮球上了巴士。他看到巴士上有一个空位时，马上坐在空位上。他心想：好极了，我可以坐着好好休息了。

到了下一站，小安忽然看到一位白发苍苍的老爷爷，拿着一个很重的塑料袋上了巴士。看到巴士上没有空位时，他非常失望，只好抓紧扶手，安静地站着。

看到这一幕，小安连忙从书包里拿出故事书来读，假装什么都没有看到。突然，小安听到坐在他旁边的小弟弟一边指着他的座位，一边说：“老爷爷，您请坐。”听到他的话后，坐在旁边的老奶奶把目光投在小弟弟的身上，心想：这个小弟弟真懂事啊！老爷爷回答：“不用了，你还小，你坐吧，我站着就可以了。”这时，小安感到惭愧，因为比他还小的小弟弟真懂事呀，而妈妈之前也说过要关爱他人。

想到这里，他“啪”的一声把书合上，立刻站了起来，指着他的座位，说：“老爷爷，我长大了，不需要坐，这个位子给您坐吧。”老爷爷听了后，竖起大拇指，说：“谢谢你！你真懂事！”小安听了，心里甜滋滋的。

正所谓：“助人为快乐之本”，帮助他人不仅让别人感到温暖，也让自己收获了快乐。

高欣妤 - Koh Xin Yu Bernice
4 Empathy

讲礼貌，好孩子

在一个炎热的星期五，上了一整个上午的课，同学们都无精打采的。

“叮铃铃……”休息时间的铃声响了，同学们如同从牢笼重新获得自由的小鸟一样飞奔向食堂，文光也不例外。

到达食堂后，文光立刻冲向他最爱的鱼丸面摊。看到前面有那么多人，文光不禁发起了愁：唉……前面还有这么多人，这得排到什么时候啊？唉……

文光等啊等，等啊等，等了半响，终于轮到文光了。文光心想：总算轮到我了，再晚一分钟，我就要饿得前胸贴后背了！站在摊位前等面摊老板煮面，文光露出了不耐烦的表情。他眉毛拧成了一团，嚷嚷道：“一份鱼丸面！快点！我很饿！”鱼丸面摊老板听了，感到很生气，心想：这个同学怎么这么没礼貌？想到这里，他把眉毛皱成倒八字，狠狠地瞪了文光一眼。

“啪”的一声，文光心中一惊——原来是一个同学拍他的肩膀，指了指墙壁上的海报，上面写着大大的标语“讲礼貌，好孩子”。文光看到标语后，想到刚才自己对摊主这么无礼。他羞愧地低下了头，脸红得像西红柿，显得很难为情。

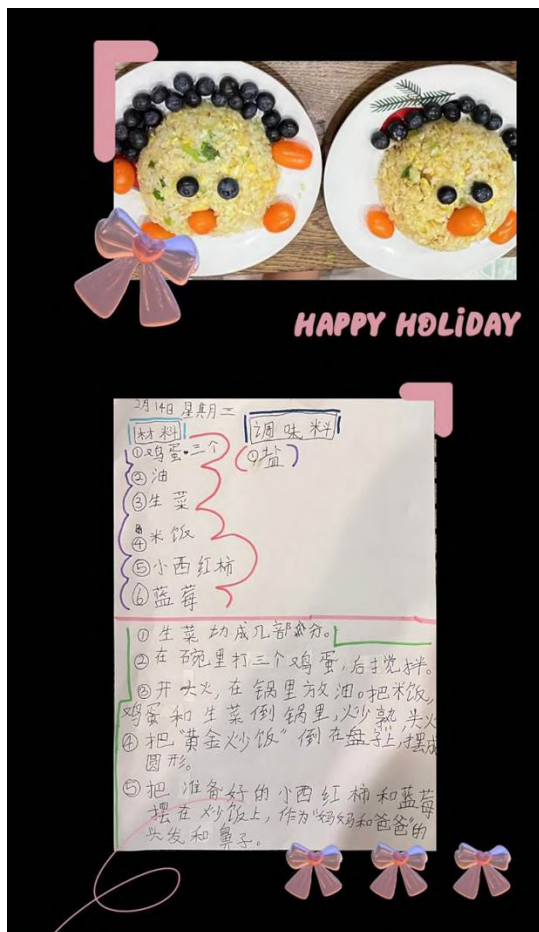
“对不起！”文光向摊主道了歉。摊主说：“这才是一个讲礼貌的好孩子！”最后，文光也如愿吃到了鱼丸面。

从此以后，文光再也不会这么无礼了。

孙千备 - Sun Qianbei
4 Empathy

我的爱心早餐

刘静之 - Liu Jingzhi
5 Brilliance

眼睛健康小贴士

眼睛健康小贴士

1. 多吃胡萝卜。

2. 不要玩太多电脑游戏。

3. 多参加户外活动。

王芷宁 - Ong Zhi Ning Emma

5 Confidence

怎样预防近视

凯特

Akimova Kateryna SE

怎样预防近视

凯特 - Akimova Kateryna
5 Empathy

露营记

★ 暮色已经将整片营地吞没，夜晚即将来临。今天是五年级露营活动的第一天。营火会结束后，我们七嘴八舌地聊着天。李老师急忙催促我们回各自的寝室休息。同学们都依依不舍地互道晚安，离开营火会的场地，回到各自的房间。

充实的一天即将结束了，我揉着惺忪的睡眼，迫不及待地爬上床，闭上了双眼。就在这时，我听到了“吱呀”一声，像是开门的声音。我按捺不住我的好奇心，往门的方向一看，大门果然是敞开着。我把目光往房间里一扫，定睛一看，发现睡在我下铺的小文不见了！我心想：小文不会出了什么事吧？我得马上通知李老师。我立马爬下床，风驰电掣地跑向了李老师的休息室。

到了李老师的休息室门口，我敲了敲门，推门进去，说：“李老师，不好了，小文不见了！”李老师正专心地坐在沙发上改作业，听到了这个消息，眉头紧锁，急得像热锅上的蚂蚁。“看来我们只能把营地找个遍了。”她说道。接着，她立刻拿出手电筒，带着我去找小文。

我们先去营火会的场地搜寻。但是找来找去，就是没有发现小文的踪迹。接着我们决定去各个寝室里找。当我们走到寝室外的走廊时，发现三号寝室的门竟然是开着的，而且里面还时不时传出笑声。我跟李老师互相使了个眼神，轻手轻脚地走了进去。

我们往里一看，发现第一个下铺的床上有一个怪异的“小山峰”。李老师立刻上前把被子一掀，原来是小文和小月在偷看手机！李老师见状，气得七窍生烟，狠狠地训斥了小文和小月一顿，还把小月的手机没收了，并罚她们第二天不能参加露营的活动。小文和小月羞得面红耳赤，低下了头，连声道歉。其他同学也被喧哗声吵醒了，嘴里小声地埋怨着小文和小月。

所谓：经一事，长一智。经过这件事，我希望小文和小月能够改过自新，遵守学校纪律。

文：陈子豪 - Chen Zihao 5 Empathy

图：李奕晨 - Li Yichen 5 Empathy

借书

放学后，小立兴高采烈地向书店走去。到了书店，小立三步并作两步地冲进去找他期待已久的故事书——《漂流记》。小立找到书付了钱，迫不及待地从小立的手里接过书，看了起来。

第二天，当小立在课室里津津有味地看书的时候，康康看到了，发现小立读的那本书正是他梦寐以求的书。于是，康康对小立说：“我好想看你手中的书，可以借给我看吗？”虽然小立很舍不得，但他犹豫了一下还是答应了康康的请求。

课间休息的时候，康康开开心心地看起了书。突然，他的肚子饿得咕咕叫了起来。他想去摊位买东西吃。可是，那本书太精彩了，他爱不释手，便边走边看，看得入了迷。当康康快要走到摊位时，“砰！”的一声响起，紧接着又响起了“哎呀！”的喊叫声。

原来，康康看书的时候没有看路，不小心碰到了他的同学——东东。结果，东东捧在手上的三文治和果汁被撞翻了，果汁洒了出来，泼在了书本上，顿时书本被果汁染成了桔黄色，仿佛被“毁容”了似的。康康吓出了一身冷汗，呆住了。这时东东也看到了书的情况，吓了一跳，他连忙向康康说：“对不起，康康。”康康对东东说：“你不必道歉，这全是我的错。我不应该边走边看书。”

康康想了想，最后决定去找小立承认错误。终于，康康就在课室的附近找到了小立。康康鼓起勇气走上前，低着头，满脸通红地捧着书对小立说：“对不起，小立。我不应该把你的书给弄脏。我会赔给你一本新的。”

小立一看到自己心爱的书变成这副模样，一下子愣住了，说不出话来。过了一会儿，他才回过神来，怒气冲冲地说：“你为什么要弄脏我的书？”康康不停地道歉：“小立，对不起……”他头脑一片空白，不知该说什么才好。小立看到康康吓得瑟瑟发抖的样子，渐渐平静了下来。他语气放缓，仔细地向康康询问了事情的经过。最终，他觉得康康已经知道自己错了，就对康康说他已经原谅他了。

正所谓：经一事，长一智。康康明白了以后做事要小心，不再边走路边看书了，因为这样做很危险，也容易撞到别人。

郭祉鑫 - Ker Zhi Xin

5 Empathy

在课室里玩篮球

一天早上，小明和大华在课室里玩篮球。他们把球抛来抛去，玩得非常开心。这时，黄老师朝课室走了过来。可是小明和大华还是自顾自地抛着球，没有发现黄老师，直到……

“现在是休息时间，你们在干什么？”黄老师突然出现在课室门口，怒气冲冲地对小明和大华喊道。小明就站在门口，准备把球抛给大华。听到了黄老师的一声怒吼，小明顿时感到手足无措，惯性地把篮球用力扔了出去。谁知道篮球偏了方向直直地朝窗户飞去。小明愣在了原地，他和大华无可奈何地看着篮球砸向窗户……

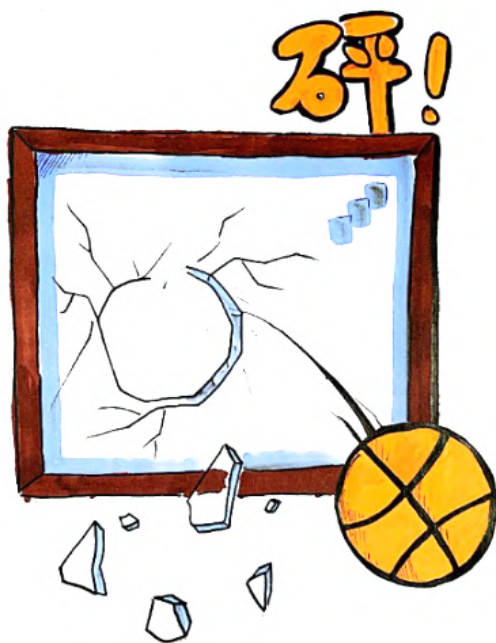
“砰！”篮球砸到窗户，玻璃碎了一地。巨大的响声把小明和大华拉回现实。他们看着满地的玻璃碎片，吓得心跳加速。他们抬起头，正对上了黄老师愤怒的视线，赶忙心虚地避开了她的视线。黄老师严厉地说：“现在是休息时间，你们不应该在课室里玩球，而且在课室里玩球是很危险的，可能会伤到自己或别人。课室是用来上课的，不是用来打闹、玩球的。操场才是玩球的地方。明天让你们家长过来，到校长室赔钱。”

小明和大华听了，吓得面红耳赤，后悔不已，恨不得像鸵鸟般把头埋进沙里。他们小声啜嚅着：“对不起，我……我们不……不应该在休息时间，在课室里玩球。我……我们知道错了，我们会把碎玻璃清理干净。”

黄老师看到了他们紧张的样子，放柔了语气，说：“你们没有受伤吧？”看到小明和大华摇了摇头，老师又语重心长地说：“错误人人都会犯，但是只要知错能改，就是好孩子。”小明和大华点了点头，去清理碎玻璃了。黄老师看了，也去帮忙一起清理。

经一事，长一智，经过这件事，小明和大华明白了凡事要三思而后行，不能在课室里抛球，这样做是很危险的。

文：孙晨曦 - Sun Chenxi 5 Empathy

图：李奕晨 - Li Yichen 5 Empathy

从这件事我明白了说话要有礼貌

我是家中第一个孩子，爸爸妈妈把所有的爱都给了我。这份宠爱让我成了家里的小少爷，想要什么爸爸妈妈都会满足我。时间久了，我把他们的宽容和忍让当作是理所当然，在家里大呼小叫，非常没有礼貌。为此，妈妈常常劝告我要对人有礼，不然以后会伤害别人。我听了却不以为然，认为她是小题大做。直到有一天，因为我的无理而深深地伤害了我亲爱的妈妈，我这才感到心中悔恨万分。

一个周末的早晨，我一起床，就在我的房间里玩电脑游戏。我目不转睛地盯着屏幕，玩得两脚直跳。我一边敲击键盘，一边自言自语地大喊：“你这个笨蛋，快上啊！”妈妈听到我的喊声，走过来问我：“你的功课写完了吗？你明天还有补习课。”我头也不回地对妈妈喊道：“我知道，你不要管我。”见我如此着迷，妈妈只能无奈地摇摇头，叹了一口气，就走了。

过了一个小时，我依然还在打游戏。我桌上的功课还原封不动地躺在那里。妈妈忍不住了，便走过来跟我说：“你到底要玩到什么时候？你的眼睛还要……”我正玩到关键时刻，被她一打扰，不由得心烦意乱，没等妈妈说完，就生气地大喊道：“眼睛是我的，我想怎么样就怎么样，跟你没关系！”妈妈听到这话，忍无可忍，一个箭步冲过来，伸手合上我的电脑，然后双手拿起电脑用力地摔在地上。紧接着，妈妈生气地说：“我买的电脑，我想怎么样就怎么样，跟你没关系。”我被妈妈这突如其来的举动吓傻了，呆呆地站在那，脑袋一片空白，眼泪不由自主地在眼睛里打转。妈妈平时一直对我很温柔的，在我记忆中这种事情是从来没有发生过的……可是，当我低头看见我的电脑屏幕已经摔裂，顿时心中怒火中烧，愤怒地朝妈妈大喊道：“你有病啊！你是世界上最恶毒的妈妈！我恨你！我讨厌你！”那一刻，妈妈的眼睛红了，我狠狠地瞪着她，等待着狂风暴雨的来临。我以为妈妈会打我，可是她却静静地看着我，一句话也没说，然后转身走出了我的房间。

那一刻起，我和妈妈开始了冷战。她不理我，我也不理她。妈妈也没有准备午餐。我不想道歉，我还是认为自己没有错，便忍着饥饿，连水也不喝。每当看到电脑的惨状，我的心都要碎了，我一心只想着——我恨妈妈。

几个小时过去了，我在房间里静静地躺着，什么也不想做。我无意间看到桌上的飞机模型，那是今年妈妈给我买的生日礼物，我开始反思，

脑中闪过我和妈妈生活中的点点滴滴：每个清晨，妈妈都会把美味可口的早餐美美地放在桌上；当我生病时，妈妈无微不至地照顾我；考试没考好时，妈妈会耐心地鼓励我……想到这，我的眼泪止不住地流了下来。我意识到自己对妈妈无礼的言行伤害到了她，心中惭愧极了。我鼓起勇气，敲响了妈妈的房门。当听到妈妈说“进来”时，我才轻轻地推开房门，低声对妈妈说：“对不起，妈妈，我刚刚不应该跟你发脾气。”妈妈缓缓抬起头，眼圈泛红地说：“我已经没有生气了。”我看着妈妈的脸，眼泪又忍不住流了下来，我冲了上去紧紧抱住她：“妈妈，对不起，真的对不起，呜呜……”

正所谓，“美言一句三冬暖，恶语伤人六月寒”。经过这件事情，我深深地意识到说话没有礼貌不论是对自己还是对他人都会带来伤害。从此以后，我下定决心要改正这个缺点，要做一个说话文雅讲话有礼貌的孩子。

陈泓衡 - Tan Hongheng
5 Empathy

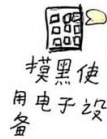
保护眼睛

如何保护
您的眼睛

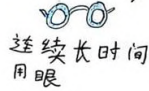

这样做

会让眼睛“很受伤”

摸黑使
用电子设
备

连续长时间
用眼

滥用眼药水

长时间佩戴
隐形眼镜等

保护视力，

请改掉这些坏习惯

郑涵婷 - Tay Han Ning
5 Empathy

着火了

一阵急促的敲门声把我从梦中惊醒，我连忙跑去开门，原来是楼上的六婶。

“啊呀！怎么有一股烟味？明明，你家在烧什么东西呢？”六婶顿了顿，看着睡眼惺忪的我又解释道：“我刚买完菜，看到你家有黑烟从窗里往外冒，你没事吧？”六婶关心地问我。听到“在烧……”，我这才从睡梦中惊醒，拍了下脑门，想起了我刚才在火上煮了方便面！我立马冲进厨房，竟被眼前一幕惊呆了。只见灶台边的抹布已经烧焦了，抹布旁边的一卷厨房纸也开始燃烧起来，冒着浓浓的烟。很明显，炉子上的火把抹布引燃，抹布又把纸点燃。我刚要打开油烟机把烟抽走时，突然又听见了“砰”的一声。我转头一看，啊！炉子上的锅突然窜出了火焰。这下我可急了，一边惊慌地喊“着火了！”，一边随手拿起边上的水壶，把水浇在了锅里。本以为这样能灭火，可火一下子就变得更大，窜起了半人高的火焰。始料未及的我急得像热锅上的蚂蚁，吓得直跺脚，嘴唇发白。我扯着嗓子大喊：“救命啊！着火了！”此时，我边跺脚边原地转，大脑一片空白。门外的六婶听到声音，三步并作两步地跑进厨房。

看到眼前一幕，六婶先是一惊，马上又镇定下来，眼睛盯着在熊熊燃烧的锅，立刻冲上去关了燃气灶的开关，从柜子里随手拿出一个锅盖，往锅上一盖，再打开油烟机。半分钟后，浓浓的烟从锅里冒了出来。又过了一会儿，六婶打开了锅盖，见大火已经熄灭了，我们这才松了一口气。

“你家长在家吗？你差点把家烧了！”六婶皱着眉责问道。“不在，可是……妈妈……叫我自己……煮方便面吃，要……要小心用火，可我才却不小心睡着了……”我结结巴巴地说，“在等方便面熟时，看……起了书，不知不觉就睡着了……”“你下次一定要小心啊！这次多吓人，幸好人没什么事！”六婶对我说。

这次还好有好邻居的发现和帮助，否则后果将不堪设想，也反映了我平时薄弱的安全防范意识。所谓“一朝被蛇咬，十年怕井绳”，从此每当在用火时，我再也不敢打盹了。

熊天睿 - Xiong Tianrui
6 Brilliance

发生在回家路上的一件事

一天下午，我放学回家。走到组屋楼下时，我看见不远处围着一大群人。于是，我走过去看个究竟，只见一位老婆婆瘫坐在地上。在她的前面站着一个出租车司机。老婆婆指着他骂道：“你今天不赔一百万就别想走！”我赶忙向其中一个拿手机的人打探情况。那个人低声地说：“这几年，碰瓷的人太多了，被讹上的人一般都要赔钱的，不过幸好司机把车前的摄像头打开了，不然可就自身难保了呢！”我听不懂什么是“碰瓷”，那个人就开始给我解释起来。“碰瓷就是明明什么都没做，但是被恶意污蔑。那个司机就是那个无辜的人，别看那个老婆婆很可怜，其实……”

“哎呦！哎呦！大家快来评评理啊！这个司机撞了人还不赔钱！”这时，一个人站了出来：“明明是你自己假装摔倒的！”老婆婆又开始哭喊：“你们两个联合起来欺负我一个手无缚鸡之力的老人！”那个人顿时哑口无言。

就在这时，一阵警车的警鸣声传来，声音越来越大，不一会儿两辆警车出现在我们的视野中。警车停在了他们的前面，原来司机见争不过老婆婆就报警了，最后他们都被带回警局深入调查。

人群也慢慢地散去了，而我久久矗立在原地无法动弹。这件事令我有很大的感触，我一直想不明白怎么一个四肢健全的人不靠自己的能力去赚钱，反而要到处骗钱呢？想到这，我叹了一口气长长的气，转身往回家的路走去。

于智皓 - Yu Zhihao

6 Diligence

MALAY COMPOSITIONS

Kantin Sekolah

Irfan membeli Mi Soto. Mak Cik Leha memberikan semangkuk Mi Soto kepada Irfan. Irfan berjalan ke arah mejanya. Awlya sedang berlari di kantin. Dia terlanggar Irfan. Irfan tertumpahkan mi. Irfan berasa terkejut. Awlya meminta maaf. Mak Cik Leha memberikan semangkuk mi soto yang baharu kepada Irfan. Irfan mengucapkan terima kasih kepada Mak Cik Leha.

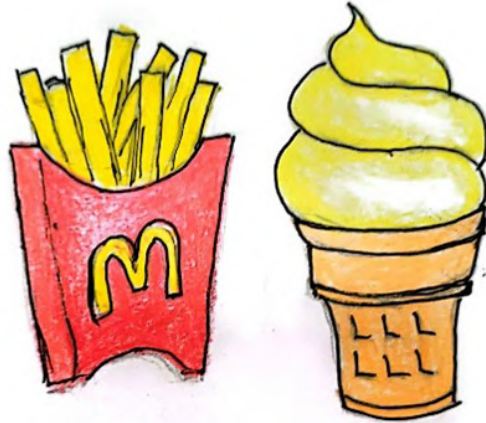

Wafiqah Binte Zulfadli
2 Aspiration

Makanan di Singapura

Saya suka makan kentang goreng. Kentang goreng boleh dimakan dengan sos tomato, sos cili atau sos kari. Kentang goreng makanan Barat yang dijual di Singapura. Saya juga suka makan ais krim. Perisa ais krim kegemaran saya ialah ais krim vanila. Ais krim juga makanan Barat yang dijual di Singapura. Ais krim sangat manis, sejuk dan lembut.

Daria Saifi
2 Confidence

Bersenam Bersama Keluarga

Bersenam membuatkan tubuh kita sihat. Saya bersenam bersama keluarga saya setiap pagi. Kami sekeluarga bersenam di taman riadah. Tubuh kami menjadi kuat dan cergas. Otak kami pula menjadi cerdas. Selepas bersenam, kami akan minum air jarang. Minum air penting untuk memberikan kita tenaga. Bersenam sangat seronok. Saya suka bersenam bersama keluarga saya.

Muhammad Wayeez Bin Abuzar
2 Confidence

Saya Memakai Uniform Sekolah

Saya memakai uniform sekolah. Blaus saya berwarna biru dan skirt saya berwarna hitam. Saya memakai stoking putih. Kasut saya pula berwarna hitam. Uniform sekolah saya bersih dan rapi. Lencana saya berwarna-warni. Ada warna merah, hijau dan hitam. Uniform sekolah saya ada tiga butang. Butang-butangnya berwarna hitam. Ibu yang menggosok uniform sekolah saya. Saya suka memakai uniform sekolah saya.

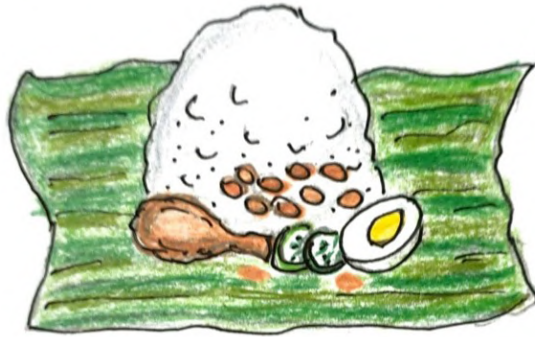

Qisha Izz Zara Binte Muhammad Firdaus
2 Confidence

Nasi Lemak

Ibu memasak nasi lemak untuk saya. Saya menolong ibu menghiris timun. Saya membantu ibu membungkus nasi lemak dengan daun pisang. Saya makan nasi lemak dengan sambal dan telur. Selepas saya makan nasi lemak, saya berasa kenyang. Saya suka makan nasi lemak. Nasi lemak sangat enak.

Nadyne Arshiya Binte Mohamad Yasin
2 Empathy

Buku Cerita Kegemaran Saya

★ Hobi saya membaca buku. Saya mempunyai banyak buku cerita. Buku-buku itu disimpan di rak buku dan disusun dengan rapi. Saya amat gemar membaca buku-buku anime.

Buku cerita kegemaran saya berjudul 'Lanun Getah'. Buku itu menceritakan tentang seorang anak kecil yang bernama Luffy. Luffy telah termakan buah Gum-Gum iaitu sejenis buah ajaib. Buah itu menyebabkan badan Luffy menjadi anjal seperti getah. Luffy boleh meregangkan dan memanjangkan tangan serta kakinya. Setelah dewasa, Luffy harus bertarung dengan makhluk-makhluk asing di dalam laut.

Saya suka akan buku itu kerana jalan ceritanya sungguh menarik. Gambar-gambar yang terdapat dalam buku itu juga sangat cantik dan berwarna-warni. Saya paling suka watak Nami kerana dia comel dan selalu menolong Luffy.

Buku cerita 'Lanun Getah' mengandungi beberapa pengajaran yang baik seperti semangat setiakawan, saling membantu dan jangan mudah putus asa.

Putri Nur Alijah Binte Bujang
3 Aspiration

Pantun Kenal Suai

Sang suria memancarkan cahaya
Haizad nama panggilan saya

Bermain bersama abang dan kakak
Sukan kegemaran saya bola sepak

Nor Haizad Bin Nor Iwan
3 Brilliance

Sambutan Hari Lahir Datuk

Keadaan di dalam bilik Aminah bising macam pasar. Dia dan abang-abangnya sedang melihat kalendar sambil merancang majlis hari lahir datuk. Mereka tidak sabar untuk menyambutnya dengan meriah.

Setelah berbincang, mereka segera ke Pasar Raya Giant untuk membeli bahan-bahan kek, barang-barang hiasan dan hadiah. Sesampainya di rumah, mereka menuju ke dapur untuk menyediakan perkakas dan bahan-bahan membuat kek. Semasa memukul telur dan tepung, mereka berebut-rebut mahu memegang pemukul telur dan mangkuk adunan. Akibatnya, adunan tertumpah dan bahan-bahan yang lain berselerak di atas meja.

Keadaan menjadi sangat kecoh. Ibu bergegas ke dapur lalu ternampak dapur bersepah. Wajah ibu kelihatan garang macam singa. Ibu menegur perbuatan anak-anaknya. Mereka tercegat kaku apabila dimarahi oleh ibu. Selepas bermaaf-maafan, mereka bercadang untuk membuat kek yang baharu. Akhirnya, mereka berjaya menyiapkan sebiji kek span. Kek yang sudah dibakar itu kemudiannya dihias lalu disimpan di dalam peti sejuk.

Keesokan harinya, keluarga Aminah kelihatan sibuk macam lebah. Aminah dan abang-abangnya mengemas ruang tamu untuk menyambut hari lahir datuk. Mereka mengelap meja dan menyapu lantai. Ibu pula menggoreng mi manakala ayah menggantung kain rentang dan belon.

Kira-kira pukul dua petang, datuk dan nenek pun sampai di rumah mereka.

“Selamat hari lahir, Datuk!” ucap mereka serentak.

Datuk terharu melihat anak cucunya menyambut hari lahirnya dengan penuh kasih sayang dan kemeriahan.

“Terima kasih. Datuk sayang akan kamu semua,” kata datuk.

Selepas mereka menyanyikan lagu hari lahir, datuk diminta memotong kek. Kemudian, mereka menikmati makanan dan turut mengambil gambar sebagai kenang-kenangan.

Menunjukkan Sikap Empati

Jam digital menunjukkan pukul enam setengah pagi. Izzah sedang menyikat rambut di hadapan cermin. Dia berasa sungguh teruja kerana hari itu hari pertama sekolah dibuka.

Izzah keluar dari kamar lalu menuju ke ruang tamu untuk bersarapan. Dia makan roti yang disapu dengan coklat. Selepas bersarapan, dia menyarung kasut sekolahnya. Ibunya besar hati sewaktu melihat dia sudah pandai mengikat tali kasutnya sendiri. Sebelum ke sekolah, dia mencium tangan dan memeluk ibunya.

“Belajar rajin-rajin, ya,” pesan ibunya.

Sesampainya di sekolah, Izzah dan murid-murid yang lain pergi ke kelas masing-masing. Pada waktu rehat, dia dan rakan-rakan sekelasnya ke kantin untuk membeli makanan. Semasa berjalan, dia ternampak seorang murid darjah satu menangis. Dia mendekati murid perempuan itu lalu bertanya sebab dia bersedih. Murid itu menangis kerana ikatan tali kasutnya sudah terlerai dan dia tidak tahu mengikatnya. Izzah berasa kasihan akan murid itu lalu menolongnya. Dia dengan sabar menunjukkan cara-cara mengikat tali kasut tersebut.

“Terima kasih,” kata murid perempuan itu.

Kemudian, Izzah dan murid itu ke gerai minuman sambil berpimpin tangan. Mereka membeli jus epal dan air Milo. Mereka juga makan bersama-sama. Izzah memang budak yang baik kerana menunjukkan sikap empati terhadap murid perempuan itu.

Adlina Binte Irwan
3 Confidence

Pantun (Pengenalan Diri)

Pagi-pagi saya bersenam
Badan sihat hingga ke malam
Boleh dipanggil Naya atau Elena
Seorang gadis yang sangat bijaksana

Naya Elena Binte Iswan
3 Confidence

Peraduan Menyanyi

Melow berasa sungguh teruja kerana hari itu sekolahnya mengadakan peraduan menyanyi. Dia akan mengambil bahagian dalam peraduan itu. Sebelum hari peraduan, Melow telah menghafal lirik lagu dan berlatih menyanyi dengan bersungguh-sungguh.

Pada hari peraduan, Melow datang awal ke sekolah. Di dewan sekolah ada ramai murid, guru dan ibu bapa. Selepas pengetua memberikan ucapan, peraduan menyanyi pun dimulakan. Setelah beberapa orang murid membuat persembahan, akhirnya, nama Melow dipanggil. Dia berasa gementar.

Melow mengambil mikrofon di atas pentas. Dia mula menyanyikan sebuah lagu Hari Raya bertajuk 'Alamak, Raya Lagi!'. Dia menyanyi sambil menari. Ramai penonton terhibur dengan persembahannya. Selepas semua peserta selesai menyanyi, para guru mengira markah. Tidak lama kemudian, pengetua diminta naik ke pentas untuk menyampaikan hadiah.

Melow terkejut apabila terdengar namanya diumumkan sebagai juara peraduan menyanyi itu. Pengetua menyerahkan sebuah trofi yang besar kepada Melow.

"Syabas!" ucap pengetua.

"Terima kasih," kata Melow.

Melow besar hati. Ayah Melow mengambil gambar Melow bersama-sama dengan kawan-kawan sekelasnya. Melow belajar bahawa dia mesti gigih berusaha jika mahu berjaya.

Raudhatul Jannah Binte Luqman Nurhakim
3 Diligence

Pengalaman yang Berharga

Cuaca pada hari itu panas terik. Adam dan ibu bapanya telah pergi ke chalet yang terletak di Pasir Ris. Mereka ke sana dengan menaiki van. Mereka membawa beg berisi makanan, minuman, pakaian dan barangan pancing.

Kira-kira jam lima petang, ayah membawa Adam ke jeti. Mereka ke sana untuk memancing ikan. Ayah mengajar Adam cara-cara memasang joran dan menyangkut umpan. Mereka menggunakan udang sebagai umpan. Kemudian, mereka melontar pancing ke dalam air.

Mereka sabar menunggu ikan memakan umpan. Selepas beberapa minit, joran Adam bergoyang dengan kuat. Ayah menolong Adam memusingkan kekili dan menarik joran itu. Adam ternampak seekor ikan yang agak besar tersangkut pada mata kailnya.

“Wah, saya dapat ikan kembung!” jerit Adam.

Adam besar hati kerana berjaya menangkap ikan walaupun kali pertama dia cuba memancing. Ayahnya turut berasa bangga.

Setelah penat memancing ikan, Adam dan ayahnya pulang ke chalet. Ibu Adam menyang and membersihkan ikan yang ditangkap tadi. Kemudian, ayah membakar ikan itu. Adam terliur kerana dia tidak sabar hendak memakan ikan tersebut. Ayah berjanji untuk membawanya pergi memancing lagi. Adam tidak dapat melupakan pengalaman manisnya semasa memancing.

Noor Ashriq Syarif Bin Noor Putra
4 Aspiration

Saya Bertanggungjawab

Inas berasa teruja kerana dapat bersarapan bersama-sama keluarganya. Inas sekeluarga sering bersarapan pada pukul enam pagi, sebelum mereka ke tempat bertugas atau sekolah. Mereka bersarapan di ruang tamu. “Inas, kamu mahu minum apa?” tanya Ibu.

Inas suka akan jus limau lalu meminta ibunya untuk menuangkan jus untuknya. "Saya mahu minum jus limau, Ibu," jawab Inas.

Ibu telah menyediakan roti dan nasi goreng untuk sarapan pagi itu. Inas memang suka akan nasi goreng masakan ibunya.

Adik Inas, Zaid bermain dengan gelas minuman Inas. Tiba-tiba, Zaid tertumpahkan minuman Inas. Gelas minuman Inas terhempas ke lantai dan jus terkena pada uniform Inas.

"Alahai, minuman saya sudah tumpah!" jerit Inas.

Wajah Inas bengis macam singa. Zaid takut akan Inas lalu segera meminta maaf kepada Inas.

Abang Inas, Budi menuangkan susu ke dalam gelas untuk Inas. Zaid mula menangis kerana berasa bersalah. Ibu mengutip kaca lalu mengelap lantai supaya tiasa sesiapa yang terpijak kaca. Ayah memujuk Zaid supaya tidak bersedih lagi. "Zaid, jangan bersedih. Kak Inas tidak marah akan kamu," kata Ayah.

Inas melihat uniformnya sudah kotor dan basah. Inas berfikir jika dia ingin menyalin uniform sekolahnya. Dia pula ada kelas tambahan pada hari itu. Dia mengambil keputusan untuk menyalin uniformnya.

Inas pun masuk ke dalam biliknya. Selepas itu, Inas keluar dengan uniform sekolah yang baharu dan bersih. Zaid lapang dada apabila melihat Inas tidak marah lagi. Keluarga Inas tersenyum lebar melihat uniform Inas. Keadaan kembali seperti sediakala dan mereka sekeluarga terus menikmati sarapan mereka.

Zaid sedar bahawa dia tidak harus bermain ketika makan bagi mengelakkan makanan tertumpah.

Auni Khairah Binte Yazid
4 Confidence

Peristiwa Pada Hari Pertama Sekolah

Alisha besar hati kerana hari itu hari pertama sekolah.

“Alisha, Adi, Ahmad! Mari bersarapan!” panggil Ibu.

Setiap hari, Alisha dan keluarganya akan bersarapan pada pukul enam pagi. Alisha makan roti dengan Milo panas kerana itu makanan kegemarannya. “Wah, sedapnya makanan ini!” puji Abang Ahmad.

Tiba-tiba, Adi tersenggol gelas yang berisi Milo panas. Minuman itu tertumpah lalu terkena uniform sekolah Alisha. “Adik!” jerit Alisha dengan kuat.

Adi mula menangis apabila melihat wajah Alisha bengis macam singa. Uniformnya basah dan kotor. Alisha mahu memarahi Adi. Namun, dia sedar bahawa Adi tidak sengaja tertumpahkan Milo.

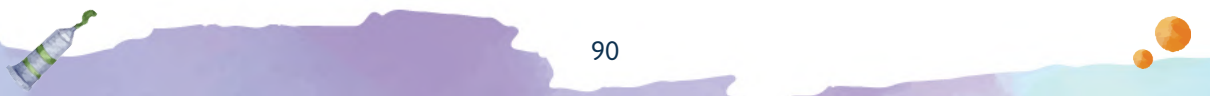
“Adik minta maaf. Adik yang bersalah,” kata Adi. Dia menangis tersedu-sedan.

Ayah memujuk Adi supaya tidak bersedih lagi. Ibu mengambil kain lalu mula mengutip serpihan kaca. Kemudian, Ibu mengelap lantai. Abang Ahmad menuangkan Milo panas ke dalam cawan baharu sementara Alisha menyalin uniformnya di bilik.

Adik lapang dada apabila melihat Alisha dengan uniform bersih. Keadaan kembali seperti sediakala. Kini, keluarga Alisha dapat menikmati sarapan mereka dengan berselera.

Adi sedar bahawa dia perlu berhati-hati agar tidak ada sesiapa yang cedera. Dia berjanji yang dia akan lebih berhati-hati pada masa hadapan supaya peristiwa itu tidak berulang lagi.

Muhammad Shakir Bin Muhammad Zarifi
4 Confidence

Akibat Mengabaikan Keselamatan

Ring! Loceng sekolah sudah berbunyi. Seth dan Amsyar bersiap-siap untuk pulang ke rumah.

“Ayuh, kita pergi ke kedai minuman dahulu!” ajak Amsyar.

“Marilah kita pergi sekarang!” kata Seth.

Amsyar baru menyedari bahawa Seth tidak memakai topi keledarnya. “Seth, di mana topi keledar awak?” tanya Amsyar dengan curiga.

Rupa-rupanya, Seth terlupa untuk membawa topi keledarnya pada hari itu. Amsyar menasihatnya untuk menaiki bas sahaja tetapi Seth tidak membawa kad EZ Linknya pula. Seth keras kepala dan ingin mengayuh basikalnya sahaja.

Amsyar putus asa kerana Seth tidak mahu mendengar nasihatnya. Mereka pun mula mengayuh basikal mereka. Tiba-tiba, ada seekor anjing yang mengejar seekor anjing yang lain. Kedua-dua binatang itu melintas di hadapan mereka berdua.

Seth terkejut apabila anjing-anjing itu berlari dengan pantas di hadapannya. Dia tidak sempat mengelak kerana anjing itu terlalu dekat dengan basikalnya. Dia tidak dapat mengawal basikalnya lalu tercampak ke jalan raya. Kepalanya terhantuk pada seketul batu.

“Aduh, sakitnya kepala saya!” erang Seth.

“Seth!” jerit Amsyar apabila melihat keadaan Seth.

Darah pekat mengalir dari dahinya yang terluka. Asmyar mengeluarkan telefon bimbit daripada begnya lalu menelefon ambulans. Kemudian, dia meletakkan begnya di bawah kepala Seth agar dia berasa selesa.

“Tahan sedikit, Seth. Ambulans dalam perjalanan ke sini,” pujuk Asmyar dengan perasaan risau.

Tiba-tiba, Amsyar terdengar bunyi siren ambulans. Ambulans tidak jauh daripada mereka.

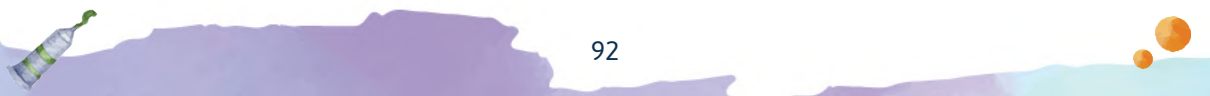
“Seth, ambulans sudah sampai,” kata Amsyar.

Dua orang paramedik meletakkan Seth di atas usungan lalu mengangkatnya ke dalam ambulans. Dia dihantar ke Hospital Khoo Teck Puat. Setibanya di hospital, Seth segera dibawa ke bilik rawatan. Doktor yang merawat Seth memberitahunya bahawa lukanya tidak serius tetapi dia perlu mendapatkan jahitan bagi luka di dahinya itu.

Seth berasa lega kerana kecederaannya tidak parah. Dia menyedari bahawa dia harus memakai topi keledar apabila mengayuh basikal. Tabiat ini penting agar keselamatannya tidak terabai.

Keluarga Seth melawatnya di hospital apabila diberitahu tentang kemalangan tersebut. Mereka berterima kasih kepada Amsyar kerana membantu Seth. Amsyar besar hati kerana dapat menolong rakannya itu.

Muhammad Syazani Iman Bin Mohammad Sofyan
4 Diligence

Hampir Lemas

Cuaca pada pagi Ahad itu sungguh cerah. Ana sekeluarga mahu berkelah di Pantai Sentosa. Dia dan ibunya sibuk mengemas dua buah beg untuk dibawa ke pantai. Mereka memasukkan tikar, pakaian renang, tuala dan bekalan makanan seperti salad buah-buahan, sandwic, mi goreng serta nuget ke dalam beg-beg itu. Selepas itu, mereka pun berangkat dengan menaiki kereta.

Sesampainya di sana, mereka mencari tempat yang teduh. Akhirnya, mereka membentangkan tikar di bawah sebatang pokok yang rendah. Udara di tepi pantai sungguh nyaman. Sementara ibu menyusun makanan dan barang-barang yang lain, Ana, kakak dan ayahnya menukar pakaian di tandas awam. Setelah menyalin pakaian, mereka pun bermandi-manda. Ibu tidak ikut serta. Dia lebih suka membaca novel.

Ana belajar berenang dengan ayahnya. Kakaknya, Sarah berenang agak jauh daripada mereka. Tiba-tiba, otot kaki Sarah kejang dan dia berasa sakit. Akibatnya, dia hampir lemas kerana tidak dapat berenang.

“Tolong! Tolong!” jerit Sarah dengan panik.

Ana dan ibu bapanya terdengar jeritan Sarah. Mereka nampak tangan Sarah terkapai-kapai. Kepalanya sesekali tenggelam dan timbul. Mereka berasa bimbang. Hati ibu berdebar-debar. Ayah segera berenang ke arah Sarah lalu menariknya ke darat. Wajah Sarah pucat macam mayat.

Mereka berasa lega apabila Sarah berjaya terselamat daripada mati lemas. Apabila kaki Sarah sudah pulih dan badannya kembali bertenaga, mereka pun makan bersama-sama. Kemudian, Ana dan Sarah membina istana pasir.

Kira-kira jam empat petang, mereka pun berkemas untuk pulang ke rumah. Dalam perjalanan pulang, Ana tertidur akibat kepenatan. Sarah pula termenung di tepi tingkap sambil mengenang kembali kejadian hampir lemas tadi.

Rizqin Nufaisah Binte Remy
4 Empathy

Bumi Kita

Pada petang Sabtu yang lalu, Adi dan Ahmad pergi berkelah di Taman East Coast. Mereka makan sambil berbual-bual di bawah pokok yang rendang. Mereka berasa sangat ghairah kerana dapat meluangkan masa bersama. Selain itu, mereka juga dapat bergurau senda dan bergelak ketawa.

Selepas makan, Ahmad dan Adi mahu ke tandas. Semasa berjalan ke tandas, mereka ternampak sampah sarap bertaburan di atas tanah yang berhampiran dengan pantai. Kulit pisang, botol plastik, pembalut makanan dan pelbagai sampah bertaburan di atas pasir. Ahmad menunjuk ke arah sampah-sampah itu lalu menggelengkan kepalanya. Mereka berasa amat kecewa akan perbuatan orang-orang yang tidak bertanggungjawab dan tidak tahu menjaga alam sekitar. Semasa di sekolah, guru mereka telah menerangkan tentang akibat pencemaran alam sekitar. Mereka digalakkan menjaga kebersihan alam sekitar agar semua hidupan di laut dan darat tidak terjejas.

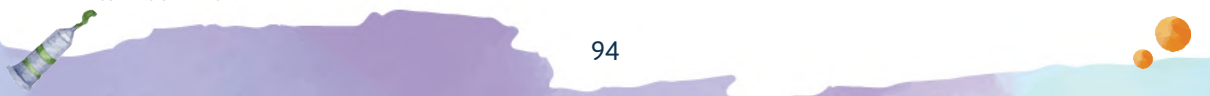
Mereka berdua cuba mengesan dari mana punca sampah itu. Mereka melihat ke sekeliling. Tiba-tiba, mata mereka tertumpu pada sebuah keluarga yang sedang berkelah. Sekonyong-konyong, salah seorang anggota keluarganya berdiri dan berjalan ke pantai. Dia mencampak sebuah botol plastik ke arah longgokan sampah tadi.

“Oh, rupanya budak lelaki itu yang membuang sampah merata-rata!” kata Ahmad dengan perlahan kepada Adi.

Ahmad dan Adi bercadang untuk menegur perbuatan budak lelaki itu. Mereka pun berjalan ke arah keluarga budak itu.

“Selamat petang. Saya lihat budak lelaki itu buang sampah di pantai. Bolehkah dia buang sampah di tong sampah yang disediakan di sebelah sana?” kata Ahmad dengan nada yang lembut.

“Kita harus menjaga bumi kita. Sampah-sampah itu boleh mendatangkan maut kepada haiwan laut jika sampah-sampah itu hanyut ke laut. Ikan, penyu dan berbagai-bagai hidupan laut yang lain akan mati jika termakan plastik atau botol plastik itu,” tambah Adi.

Pada mulanya keluarga itu terkejut dengan teguran Adi dan Ahmad tetapi mereka sedar akan kesalahan anak mereka. Mereka bersetuju dan mula bergotong-royong mengutip semula sampah tersebut. Mereka meletakkan semua sampah sarap ke dalam tong hijau yang disediakan di pantai itu. Pantai itu kembali bersih dan tiada sampah yang dibuang merata-rata.

Naira Syaqirah Binte Mohamed Shahrizan
5 Confidence

Pencopet di Dalam Bas

Jam loceng berdering dengan kuat. Ahmad sudah terlewat untuk ke sekolah. Dia menonton televisyen sehingga larut malam. Akibatnya, dia tidak boleh bangun awal. Ibunya telah berpesan kepadanya supaya tidur awal tetapi Ahmad keras kepala.

Setiap hari, ibu Ahmad bangun awal untuk menyiapkan bekalan untuk Ahmad. Pagi itu, Ahmad kelam-kabut. Setelah mandi, dia terus mencapai beg sekolahnya lalu berlari keluar dari rumahnya untuk menuju ke stesen bas. Dia bimbang akan ketinggalan bas dan semakin lambat untuk ke sekolah.

Apabila bas tiba, Ahmad menaiki bas dengan perasaan lega. Namun, dia terpaksa berdiri di dalam bas kerana bas itu sesak dengan penumpang. Ahmad berdiri di sebelah seorang lelaki yang tinggi macam galah. Selang beberapa minit, Ahmad ternampak lelaki itu sedang menyeluk beg sandang lalu mencuri dompet seorang wanita yang berdiri di sebelahnya. Beg wanita itu tidak berzip. Wanita itu pula sedang leka menggunakan telefon bimbitnya.

"Pencuri! Pencuri! Lelaki ini mencuri dompet!" jerit Ahmad beberapa kali.

Lelaki itu terkejut dan cuba untuk turun dari bas itu. Mujur pemandu bas menutup pintu bas. Wanita itu pula menelefon polis. Penumpang yang lain mula panik. Ada yang mengambil video kejadian itu dan ada pula yang memetik gambar. Keadaan di dalam bas semakin kecoh.

Beberapa minit kemudian, polis pun tiba. Lelaki berkaca mata hitam itu ditangkap oleh anggota polis. Tangannya digari. Polis memulangkan dompet kepada wanita itu. Polis juga menjumpai sepasang barang kemas daripada saku lelaki itu. Sejurus

kemudian, seorang anggota polis membawanya turun dari bas itu.

Wanita itu mengucapkan terima kasih kepada Ahmad. Ahmad hanya tersenyum. Wanita itu mahu memberinya sepuluh dolar tetapi Ahmad menolak pemberiannya itu.

Setibanya di sekolah, Ahmad menceritakan perkara yang berlaku kepada gurunya. Gurunya besar hati dan bangga akan sikap Ahmad. Walaupun Ahmad lambat tiba, gurunya tidak memarahinya. Sebaiknya, beliau memuji sikap baiknya itu.

Farah Irdina Binte Muhammad Fadhli
5 Diligence

Lawatan ke Kampung Gelam

Cuaca pada hari itu sungguh nyaman. Siti dan rakan-rakan sekelasnya akan melawat Istana Kampung Gelam. Mereka meninggalkan sekolah pada pukul sembilan pagi. Semasa di dalam bas, murid-murid memakai tali keledar untuk keselamatan. Mereka berasa seronok dan mula berbual-bual. Mereka tiba di Kampung Gelam setengah jam kemudian.

Setibanya di Kampung Gelam, murid-murid meninggalkan bas lalu beratur di tempat perhimpunan. Cikgu Laila memberikan arahan kepada murid-muridnya supaya jangan berpisah. Mereka mamatuhi arahan Cikgu Laila. Mereka pun mula berjalan ke arah Istana Kampung Gelam.

Tiba-tiba, Siti ternampak sebuah reruai permainan congkak. Matanya mula terbeliak kegembiraan. Dia berlari ke arah reruai itu. Siti tidak sedar bahawa rakan-rakan sekelasnya sudah berjalan ke tempat lain. Siti amat suka akan permainan tradisional. Dia pernah bermain permainan itu dengan datuk dan neneknya. Mereka yang mengajarnya cara bermain congkak.

Sejurus tiba di Istana Kampung Gelam, Cikgu Siti mula mengira jumlah murid yang ada. Apabila beliau menyedari Siti tiada bersama mereka, beliau berasa panik. Kemudian, beliau dan beberapa orang rakan bahawa Siti mencarinya di luar kawasan Istana Kampung Gelam. Mereka juga ke beberapa buah gerai untuk mencari Siti.

Tiba-tiba, Cikgu Laila ternampak Siti di reruai permainan tradisional. Cikgu Siti pun bergegas ke arah Siti. Siti sedang menangis tersedu-sedu. Ada beberapa orang yang cuba membantunya tetapi Siti tidak mahu berkata apa-apa.

Cikgu Laila cuba memujuk Siti. Siti sedar bahawa dia tidak harus leka semasa berada di tempat awam. Siti juga sedar bahawa dia harus patuh pada arahan guru dan tidak bersikap keras kepala.

Muhammad Shakiryn Qirfy Bin Syaiful Nizar
5 Diligence

Lawatan ke Kampung Gelam

Cuaca pada hari itu sungguh terik. Laila dan kawan-kawannya, Rasul dan Shaqil berada di dalam sebuah bas. Mereka dalam perjalanan ke destinasi mereka. Semua murid di dalam bas itu memakai tali keledar. Laila duduk di sebelah Shaqil. Mereka bertiga tidak sabar untuk ke Kampung Gelam.

Setelah tiba di Kampung Gelam, Cikgu Shazwan memberikan sedikit informasi tentang sebuah banglo lama di situ. Dalam perjalanan ke banglo tersebut, terdapat sebuah reruai permainan congkak yang menarik perhatian Laila. Dia berasa ghairah lalu bergerak menuju ke arah reruai tersebut.

“Saya pernah bermain congkak dengan nenek suatu masa dahulu,” bisik Laila di dalam hatinya.

Laila meminta izin daripada pengendali reruai untuk bermain congkak itu.

Tiba-tiba, Cikgu Shazwan menyedari bahawa Laila hilang. Hatinya dibasahi keresahan. Fikiran Cikgu Shazwan kacau-bilau. Dia memberitahu murid-muridnya bahawa Laila telah hilang. Murid-murid mula melihat sekeliling mereka dan memanggil-manggil nama Laila. Mereka semua berasa bimbang dan risau.

“Di manakah Laila, Rasul?” soal Shaqil.

“Saya...saya ternampak Laila bermain congkak tadi. Saya rasa Laila tidak sedar bahawa kita semua telah bergerak ke banglo ini,” kata Rasul.

Shaqil dan Rasul mencari Laila di tempat permainan congkak sementara Cikgu Shazwan mencari Laila di kawasan banglo yang lama itu. Shaqil dan Rasul berteriak dan memanggil nama Laila dengan kuat. Mereka berdua bertanya pengendali reruai jika dia ternampak Laila. Pengendali reruai itu memberitahu mereka bahawa dia nampak Laila ke reruai layang-layang. Shaqil dan Rasul mengucapkan terima kasih kepada pengendali itu.

Tiba-tiba, seorang budak perempuan sedang berlari ke arah mereka berdua. Rupa-rupanya, perempuan itu Laila.

Shaqil dan Rasul telah memberitahu kepada Cikgu Shazwan yang mereka berdua telah menjumpai Laila di kawasan reruai permainan. Cikgu Shazwan berasa amat lega. Cikgu Shazwan menasihati Laila supaya tidak lalai dan harus mendengar arahan guru. Laila kesal akan kelakuannya dan meminta maaf kepada semua. Semenjak hari itu, Laila berjanji akan mendengar arahan gurunya.

Zafirah Binte Zulfadli
5 Diligence

Aku Ketua Darjah

Cuaca pada hari itu cerah dan burung-burung berkicau dengan riang. Matahari memancarkan cahayanya dan menerangi alam sekeliling. Aisyah dan kumpulan mereka berkumpul di luar Kebun Bunga. Mereka akan membuat projek di sana. Sebelum mereka masuk ke dalam Kebun Bunga, Aisyah yang merupakan ketua kumpulan telah ditugaskan untuk memberikan arahan kepada rakan-rakannya.

“Selamat pagi semua. Hari ini kita berada di Kebun Bunga. Jangan berpecah dan ikut saya!” kata Aisyah.

Selepas Aisyah memberikan arahan, mereka masuk ke dalam Kebun Bunga itu. Mereka berjalan ke arah sebuah kolam itik. Aisyah memetik gambar itik-itik di dalam kolam itu. Gambar-gambar itu akan digunakan untuk projek sekolah mereka. Mereka berasa sungguh teruja.

Aisyah dan ahli kumpulan mereka berkumpul untuk berbincang tentang pemakanan dan tabiat itik yang mereka lihat tadi. Tiba-tiba, Ana ternampak seekor tupai. Dia tertarik dengan tupai itu dan terus berjalan ke arahnya. Ana tidak sedar bahawa dia telah berpecah daripada kumpulan mereka.

“Eh! Di manakah Ana?” tanya Aisyah kepada Adi dan Laila.

Mereka berasa risau dan mula mencari Ana. Mereka mati akal kerana Ana masih belum dijumpai. Mereka keletihan dan hampir putus asa mencari Ana.

Tiba-tiba, mereka ternampak sebuah kaunter informasi. Mereka mula berjalan ke arah kaunter tersebut. Sebagai ketua darjah, Aisyah telah memberanikan dirinya untuk

meminta bantuan daripada pegawai yang bertugas. Pegawai tersebut bersetuju untuk melihat rakaman di kamera tertutup. Melalui rakaman tersebut, mereka ternampak Ana kelihatan panik di Taman Bunga Orkid. Pegawai itu terus membuat pengumuman supaya Ana ke kaunter informasi.

Apabila Ana terdengar pengumuman itu, dia pun berjalan ke arah kaunter informasi. Sebaik sahaja Ana ternampak kelibat rakan-rakannya, dia terus berlari ke arah mereka. Aisyah, Adi dan Laila berasa lega. Ana berjanji bahawa dia tidak akan berpisah daripada kumpulan mereka lagi. Pada masa hadapan, dia akan lebih fokus dan akan memberitahu rakan-rakannya jika dia ingin ke mana-mana.

Nayla Arianna Binte Mohamad Yasin
5 Empathy

Kejadian yang Mencemaskan

Hari itu hari Rabu. Cuaca panas macam api. Kedengaran burung berkicauan di atas pokok. Murid-murid berkumpul supaya Cikgu Siti dapat mengambil kedatangan. Semasa mengambil kedatangan, Cikgu Siti sedar bahawa Adam dan Daniel tidak ada di situ.

Cikgu Siti pun menelefon ibu Adam.

“Puan, anak Puan tidak ada di sekolah. Dia ada di rumah?” tanya Cikgu Siti.

Kata-kata Cikgu Siti menimbulkan kebimbangan di laman hati ibu Adam. Dia keliru kerana anaknya sudah dihantar ke sekolah pagi tadi. Sewaktu Cikgu Siti menghubungi ibu Daniel, dia turut menerima jawapan yang sama. Cikgu Siti mula berasa panik.

Cikgu Siti menyuruh ketua-ketua kelas, Budi dan Chris untuk mencari Adam dan Daniel. Mereka memanggil-manggil nama Budi dan Chris. Mereka juga mencari Budi dan Chris di kantin dan semua bilik darjah. Ibu Adam dan ibu Daniel telah ke sekolah untuk membantu Cikgu Siti mencari anak-anak mereka. Mereka bergotong-royong dalam pencarian itu.

“Adam! Daniel! Di manakah awak berdua?” jerit Budi dan Chris.

Budi berasa penat kerana telah menaiki tangga dari tingkat satu hingga empat. Selepas itu, dia menuju ke tandas untuk mencuci mukanya. Semasa mencuci mukanya, dia terdengar suara orang berbuat bising. Adam dan Daniel sedang bercakap-cakap dan ketawa di dalam salah satu kubikel. Budi pun menolak pintu kubikel itu lalu ternampak mereka berdua sedang berbual-bual kosong dengan gembira.

“Apa awak berdua buat di sini? Semua orang sedang mencari awak termasuk ibu awak berdua,” kata Budi.

Muka Adam dan Daniel menjadi pucat lesi bagai ditoreh tiada berdarah. Budi membawa Adam dan Daniel untuk berjumpa dengan Cikgu Siti. Mereka ternampak ibu mereka dengan Cikgu Siti. Ibu mereka berasa sangat marah akan kelakuan tidak bertimbang rasa anak-anak mereka itu.

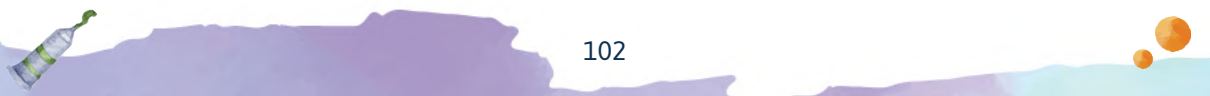
“Mengapa kamu berdua tidak ada di dalam kelas?” marah ibu mereka.

Dada mereka berombak-ombak. Adam dan Daniel secara jujur menceritakan bahawa mereka tidak mahu pergi ke kelas kerana mereka tidak membuat kerja sekolah.

Cikgu Siti membuat keputusan untuk mendenda mereka. Disebabkan Adam dan Daniel suka berbual-bual kosong di tandas, mereka harus membersihkan tandas selama tiga hari. Adam dan Daniel menerima hukuman dengan rela hati kerana mereka sedar akan kesalahan mereka.

Sejak kejadian itu, Adam dan Daniel sedar bahawa mereka harus mengamalkan sikap bertimbang rasa. Perbuatan memonteng kelas menimbulkan kerisauan dan menyusahkan orang lain. Mereka meminta maaf kepada Cikgu Siti, Budi, Chris dan ibu masing-masing serta berjanji tidak akan mengulangi kesalahan tersebut.

Nur Alesha Binte Muhammad Rudy
6 Aspiration

Kejadian yang Menyedihkan

Sinaran matahari membakar kulit. Burung-burung berkicauan dengan riang. Faruk, Adib, Nurin dan Ryna berada di Taman Sembawang untuk bersenam. Keadaan di taman pada pagi itu amat tenang. Kelihatan beberapa orang warga emas sedang bersenam di situ. Ada juga seorang lelaki yang tinggi lampai sedang berlari-lari anak. Badannya melekit dan berpeluh. Empat orang sahabat itu berasa ceria kerana mereka dapat bersenam bersama-sama. Pada ketika itu, Tuk Ali dan Nek Iza turut beriadah di taman itu. Segaris senyuman terukir di bibir mereka.

“Ryna, awak ada latihan silat esok?” tanya Adib.

“Ya, betul Adib,” jawab Ryna.

Sementara Adib dan Ryna sedang bersembang, Nurin minum air dari botol airnya. Tekaknya kering.

Tiba-tiba, mereka terdengar jeritan yang mengerikan. Jeritan itu diikuti dengan suara seorang wanita meminta tolong. Mereka terkejut dan ketakutan. Mereka tertoleh-toleh untuk mencari arah suara jeritan itu. Perasaan panik mencengkam diri mereka. Dengan segera, mereka berlari mengikut arah suara jeritan itu.

“Di sini! Tolong!” kata Nek Iza sambil menangis.

Empat orang sahabat itu ternampak ada seorang lelaki tua yang terbaring di atas rumput. Faruk dan Adib sangat terperanjat apabila mendapati bahawa lelaki tua itu merupakan datuk mereka, Tuk Ali.

“Nurin, telefon ambulans sekarang!” jerit Ryna.

Nurin menelefon ambulans dengan cepat macam kilat. Nek Iza masih menangis tersedu-sedu. Sementara menunggu ambulans datang, Faruk bergegas ke sebuah kedai makan yang berdekatan untuk membeli sebotol air putih untuk datuknya. Mereka cuba menyedarkan Tuk Ali supaya beliau dapat minum air tetapi dia masih tidak sedarkan diri.

Beberapa minit kemudian, paramedik pun tiba. Mereka berlari ke arah Tuk Ali untuk mengangkatnya. Salah seorang daripada mereka menanyakan Nek Iza beberapa soalan. Faruq, Adib dan Nek Iza menemani Tuk Ali ke hospital. Ryna dan Nurin pula menempah taksi untuk bertemu mereka di hospital.

Setelah sampai di hospital, Tuk Ali telah disorong ke bilik kecemasan. Faruk dan Adib memeluk nenek mereka dengan erat. Masing-masing mendoakan kesihatan Tuk Ali. Setelah setengah jam berlalu, seorang doktor telah keluar dari bilik kecemasan tersebut. Wajahnya kelihatan muram.

“Saya minta maaf Puan. Kami tidak dapat menyelamatkan Encik Ali. Dia telah meninggal dunia akibat serangan jantung,” kata doktor itu.

Kata-katanya menikam dada kami. Nek Iza rebah akibat terlalu terkejut apabila mendengar berita itu. Mereka cuba menenangkan Nek Iza dan memeluknya dengan erat.

Pada petang itu, Tuk Ali telah selamat dikebumikan. Walaupun sedih, Nek Iza reda akan pemergian suaminya yang tersayang itu. Nek Iza mengucapkan terima kasih kepada cucu-cucunya, Faruk dan Adib serta Nurin dan Ryna kerana telah berada di sampingnya sepanjang kejadian ini. Sejak hari itu, empat orang sahabat itu menjadi rapat dengan Nek Iza. Mereka sayang akan Nek Iza dan sering melawatnya.

Nur Syauqina Syafiea Binte Mohamad Safiee
6 Aspiration

Kecuaian yang Hampir Membawa Padah

Angin bertiup lembut. Datuk Ana akan menghantar Ana ke sekolah seperti yang dilakukannya setiap hari. Semasa Ana sedang mandi, datuk Ana akan menyediakan sarapan untuknya. Selepas menyarung uniform sekolahnya dan mengikat rambutnya yang panjang, Ana ke meja makan untuk bersarapan. Apabila jam menunjukkan pukul 6.50 pagi, Ana dan datuknya keluar rumah bersama-sama.

Selepas menuruni lif, Ana dan datuknya berjalan ke arah lampu trafik. Mereka harus melintas untuk ke sekolah Ana.

“Datuk, banyak sangat kereta pada pagi ini,” Ana memberitahu datuknya.

Datuk hanya mengangguk. Ana menekan butang lampu trafik dan berdiri di sebelah datuknya. Ana berasa sangat gembira pada pagi itu kerana dia dan rakan-rakan sekelasnya akan mendapat hadiah daripada guru mereka sempena sambutan Hari Kanak-kanak. Tidak lama kemudian, lampu isyarat bertukar hijau. Ana dan datuknya melintasi jalan raya. Dari jauh, Ana ternampak sebuah kereta berwarna merah yang dipandu dengan laju menuju ke arah mereka. Ana berfikir bahawa kereta itu akan berhenti kerana lampu isyarat telah bertukar hijau bagi pejalan kaki.

Encik Rahim merupakan pemandu kereta warna merah itu. Dia seorang peniaga yang sangat sibuk. Anaknya pula sangat keras kepala. Sering kali Encik Rahim akan menerima panggilan telefon daripada guru anaknya untuk memberitahunya bahawa anaknya telah membuat kesalahan seperti tidak membuat tugas rumah atau bergaduh dengan rakan-rakannya. Pada pagi itu, Encik Rahim menerima panggilan telefon daripada guru anaknya. Dia menggunakan tangan kanannya untuk memegang telefon bimbitnya manakala tangan kirinya memegang roda stereng.

Guru anaknya memberitahu bahawa anaknya telah didapati membuli rakan sekelasnya. Encik Rahim berasa sangat marah sehingga dia tidak dapat fokus terhadap pemanduannya. Dia juga tidak sedar bahawa dia sedang memandu kereta dengan laju.

Apabila Encik Rahim terlihat ada dua orang yang sedang melintas di hadapannya, dia menekan brek dengan segera. Muka datuk Ana pucat macam mayat. Encik Rahim

keluar dari keretanya lalu meminta maaf beberapa kali. Ana memarahi Encik Rahim kerana dia dan datuknya hampir kemalangan.

“Ana, kamu pun bersalah. Apabila kamu terlihat kereta itu dipandu dengan laju, kamu tidak harus melintas dahulu. Kamu harus pastikan kereta itu berhenti,” nasihat Datuk Ana.

Ana menganggukkan kepalanya. Kebetulan, ada seorang pegawai polis trafik yang menyaksikan kejadian itu. Pegawai polis trafik itu datang ke arah mereka. Setelah mengambil keterangan daripada mereka bertiga, pegawai polis trafik itu menyaman Encik Rahim kerana telah melanggar undang-undang ketika memandu. Encik Rahim mengakui kesalahannya lalu meminta maaf kepada Ana dan datuknya sekali lagi. Dia sedar bahawa kecuaiannya ketika memandu itu hampir membawa padah. Mujur tiada orang yang tercedera sewaktu kejadian tersebut.

Saffiyah Naurah Binte Shaik Daud
6 Brilliance

Satu Rompakan

Jam di dinding menunjukkan pukul sebelas malam. Saya sendirian di rumah sementara menantikan kepulangan ibu dan ayah dari hospital. Tiba-tiba, saya terdengar pintu rumah diketuk dengan kuat. Saya mengintai melalui lubang intip tetapi saya tidak dapat melihat wajahnya dengan jelas. Biasanya, ibu akan menelefon saya untuk memaklumkan bahawa dia dan ayah dalam perjalanan pulang ke rumah. Namun, pada malam itu, saya tidak menerima sebarang panggilan daripada ibu.

“Mengapa ibu tidak menelefon saya terlebih dahulu?” bisik hati saya.

Saya tidak pasti sama ada saya harus membuka pintu rumah saya. Ibu dan ayah sedang berada di hospital untuk melawat nenek yang sedang sakit. Saya membuat keputusan untuk membuka pintu rumah saya. Sebaik sahaja saya membuka pintu, mata saya terbeliak. Di hadapan saya tercegat dua orang perompak yang bertopeng! Di tangan mereka terdapat sebilah pisau yang tajam. Mereka mahu merompak rumah saya. Saya menjerit sekuat-kuat hati untuk meminta tolong daripada jiran-jiran saya.

Perompak-perompak itu mengugut akan membunuh saya jika saya tidak berhenti memekik. Saya terus terdiam akibat ketakutan. Saya berharap salah seorang jiran saya telah mendengar jeritan saya tadi.

Perompak-perompak itu merompak segala harta benda yang berharga di dalam rumah saya. Mujur jiran saya, Encik Ahmad terdengar jeritan saya yang kuat lalu menelefon pihak polis. Sememangnya perompak-perompak itu dalam buruan polis kerana telah mencerooboh banyak rumah di kawasan kejiranan saya. Namun, hingga kini pihak polis masih gagal untuk menangkap mereka.

Selang sepuluh minit, perompak-perompak tersebut mahu melarikan diri dari rumah saya tetapi mereka telah dikepong oleh pasukan polis. Tidak lama kemudian, pasukan polis menyerbu rumah saya lalu menangkap perompak-perompak tersebut.

Selepas pasukan polis beredar, saya segera menelefon ibu bapa saya untuk memberitahu mereka tentang insiden itu. Walaupun rumah kami berselerak, ibu dan ayah sangat bersyukur kerana saya selamat. Saya pun pergi ke rumah Encik Ahmad untuk mengucapkan terima kasih atas bantuannya. Jika Encik Ahmad tidak berbuat

begitu, pasti nyawa saya dalam bahaya.

Selang beberapa hari, berita tentang penangkapan dua perompak itu tersebar. Hakim mendapati mereka bersalah dan telah menjatuhkan hukuman penjara selama sepuluh tahun ke atas mereka. Saya dan jiran-jiran saya berasa lega kerana akhirnya, kawasan kejiranan rumah kami selamat semula.

Muhammad Al-Faizaan Bin Jamadi
6 Confidence

Mari Cari Hantu!

Cuaca pada hari itu panas. Jalan raya sesak dengan kenderaan. Ashraf dan Ravi sedang berjalan ke sekolah. Pada hari itu, mereka ada kelas latihan jasmani pada pukul lapan pagi. Ravi tidak suka menghadiri kelas latihan jasmani kerana mereka asyik bermain bola keranjang sahaja.

Tiba-tiba, Ravi mendapat satu idea. Apabila Ravi dan Ashraf tiba di sekolah, Ravi mengajak Ashraf untuk memonteng kelas dan pergi ke tandas yang terletak di belakang dewan.

“Eh, Ashraf! Engkau mahu cuba cari hantu? Aku dengar daripada beberapa murid darjah empat bahawa ada seorang murid yang telah mati di dalam tandas itu,” bisik Ravi kepada Ashraf.

“Hantu? Bolehlah, Ravi. Mari kita ke sana sekarang,” balas Ashraf.

Mereka terus berlari ke tandas yang terletak di belakang dewan sebelum guru latihan jasmani mereka, Cikgu Sharifah mencari mereka.

“Arman! Saffiyah!” panggil Cikgu Sharifah.

“Kami di sini,” jawab Arman dan Saffiyah secara serentak.

“Ravi! Ashraf!” laung Cikgu Sharifah.

Namun, tiada sahutan.

“Di manakah mereka?” tanya Cikgu Sharifah.

Semua murid senyap sahaja.

“Saya harus menelefon ibu bapa mereka sekarang untuk mengetahui sebab mereka tidak ke sekolah,” fikir Cikgu Sharifah.

Tiba-tiba, Adam mengangkat tangannya lalu berkata, “Saya lihat mereka di luar sekolah tadi, Cikgu.”

Cikgu Sharifah mula berasa bimbang akan keselamatan mereka. Cikgu Sharifah menelefon kedua-dua ibu mereka. Beliau amat terkejut apabila diberitahu bahawa Ravi dan Ashraf tiada di rumah. Cikgu Sharifah meminta ibu-ibu mereka ke sekolah untuk membantunya mencari anak-anak mereka.

Selepas menamatkan panggilan, Cikgu Sharifah memberitahu murid-muridnya bahawa dia memerlukan beberapa orang murid untuk membantunya mencari Ravi dan Ashraf.

Murid-murid yang dipanggil Cikgu Sharifah kelim-kabut mencari Ravi dan Ashraf. Sewaktu Adam berjalan-jalan di belakang sekolah, tiba-tiba, kedengaran bunyi ketawa dari tandas. Dia bergegas ke arah bunyi itu. Dia melangkah masuk ke dalam tandas dengan perlahan-lahan.

“Ravi! Ashraf! Mengapa awak berdua bersembunyi di sini? Semua orang sedang mencari awak. Saya harus beritahu Cikgu Sharifah tentang hal ini,” kata Adam.

Adam berlari ke arah Cikgu Sharifah lalu memberitahunya bahawa Ravi dan Ashraf telah dijumpai. Ravi dan Ashraf dibawa ke bilik darjah mereka. Mereka dihukum atas kesalahan mereka. Mereka berdua hanya menundukkan kepala dengan kesal.

Pada minggu berikutnya, Ravi pergi ke tandas yang terletak di belakang dewan untuk mencuci tangan selepas kelas latihan jasmani. Apabila dia ingin keluar dari tandas, Ravi terdengar suara yang menyeramkan di belakangnya.

“Engkau tidak sepatutnya berada di sini,” kata suara itu.

Ravi terpaku. Hatinya berdegup dengan kencang. Mujur pintu tandas itu terbuka. Ravi berasa lega apabila Adam dan Ashraf muncul di hadapannya.

“Ravi, mengapa muka engkau pucat?” tanya Adam sambil menepuk bahu Ravi.

Ravi hanya menggelengkan kepalanya lalu keluar dari tandas itu. Sejak kejadian itu, dia tidak berani menjejakkan kaki ke tandas itu lagi.

Gagal atau Lulus?

"Ibu, Hannah berasa bimbang kerana Hannah akan menerima kertas peperiksaan pada hari ini," kata Hannah kepada ibunya.

Hannah baru sahaja habis menduduki peperiksaan akhir tahun untuk darjah lima bulan lepas. Dia takut sekiranya dia gagal kertas Matematiknya. Ibu Hannah menegur Hannah dan cuba untuk menenangkannya supaya dia lebih yakin.

"Hannah, sila ambil kertas peperiksaan kamu," kata Cikgu Farhana.

Hati Hannah berdegup kencang ketika berjalan ke arah gurunya. Hannah pun mengambil kertas peperiksaannya. Dia melihat keputusannya. Matanya terbeliak! Dia kecewa akan markah yang diperolehinya itu kerana dia gagal! Dia mula menangis tersedu-sedu.

Kawan baik Hannah, Ayra, berasa risau melihat keadaan Hannah.

"Apakah yang terjadi? Adakah Hannah gagal?" bisik hati Ayra.

Loceng sudah berbunyi. Waktu rehat pun bermula. Ayra sedang mencari Hannah di kantin. Dia ingin memujuk Hannah.

"Hannah, jangan menangis, ya? Saya pasti ramai lagi kawan kita yang gagal. Kertas peperiksaan Matematik itu memang susah," pujuk Ayra.

Selepas seminggu, cuti sekolah bulan Disember pun tiba. Ayra dan Hannah telah berjanji untuk belajar bersama-sama setiap hari. Mereka akan belajar selama tiga jam sehari. Ayra merupakan tulang belakang Hannah. Ayra akan menolong Hannah jika dia ada masalah memahami topik-topik yang dipelajarinya.

"Hannah, tahun ini penting untuk kamu. Kamu harus bekerja keras kerana kamu bakal menduduki Peperiksaan Tamat Sekolah Rendah (PSLE)," pesan ibu Hannah.

Hannah bertekad untuk lebih fokus dalam pelajarannya pada tahun ini. Selain daripada belajar bersama-sama sewaktu cuti sekolah, Hannah dan Ayra berjanji untuk

meluangkan masa selama sejam untuk belajar di perpustakaan sekolah setiap hari.

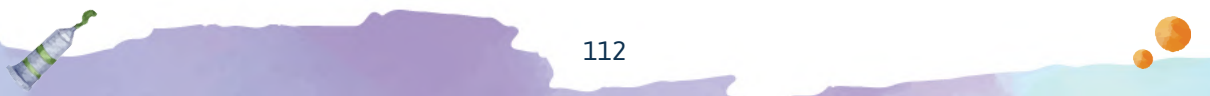
Beberapa bulan kemudian, peperiksaan pun bermula. Hannah kini lebih yakin untuk menduduki peperiksaan Matematik. Dia mampu menjawab soalan-soalan Matematik itu dengan cepat dan tenang. Selepas menduduki peperiksaan itu, Hannah berasa sangat lega. Dia dan Ayra gembira kerana mereka dapat menjawab soalan-soalan dengan baik.

Selang beberapa minggu, keputusan PSLE pun diumumkan. Hannah dan rakan-rakannya menunggu giliran untuk menerima keputusan peperiksaan daripada guru mereka. Nama Hannah dipanggil. Dia berjalan ke hadapan kelas untuk menerima keputusannya.

Hannah tersenyum lebar kerana dia telah mendapat markah yang cemerlang! Ibu dan bapanya pasti berasa bangga akan kejayaannya itu. Ayra, yang banyak menolong dan memberikan dorongan kepada Hannah, turut berasa bangga atas pencapaian Hannah.

Kini, persahabatan Hannah dan Ayra bagai isi dengan kuku. Kalau tidak kerana Ayra, Hannah pasti tidak akan lulus peperiksaan Matematiknya. Hannah bersyukur mempunyai teman yang baik seperti Ayra.

Bella Imani Binte Ahmad Fitri
6 Diligence

Suatu Peristiwa yang Tidak Dapat Dilupakan

Saya sedang melihat gambar-gambar di dalam telefon bijak apabila saya terlihat gambar saya bersama rakan-rakan sewaktu perkhemahan darjah lima tahun lepas. Saya teringat semua peristiwa yang berlaku sewaktu perkhemahan itu. Satu peristiwa yang tidak saya lupakan berlaku sewaktu saya berkayak bersama-sama ahli kumpulan saya.

Perkhemahan itu diadakan di Kem Changi Coastal. Kami berada di sana selama tiga hari dua malam. Beberapa orang kawan saya berasa takut dan ada pula yang teruja. Saya sangat beruntung kerana saya sekumpulan dengan dua rakan baik saya, Habriyah dan Shafeeq. Kami bertiga berasa sangat seronok.

“Selamat pagi kumpulan Tempua!” kata pelatih kami dengan suara yang girang.

Pelatih kami memberitahu bahawa kami akan melakukan aktiviti berkayak di Pantai Changi pada petang itu. Saya berasa sangat gembira manakala Shafeeq pula berasa tidak sabar untuk berkayak. Namun, Habriyah diselubungi ketakutan. Rupanya, Habriyah tidak tahu berenang dan takut terjatuh dari kayak tersebut.

Pelatih kami memberikan kata-kata perangsang kepadanya. Walaupun telah dipujuk berkali-kali, Habriyah tetap takut. Akhirnya, Habriyah bersetuju untuk cuba berkayak. Tidak lama kemudian, saya, Habriyah dan Shafeeq mula berkayak bersama-sama. Selepas sepuluh minit berkayak, tiba-tiba, Habriyah mahu keluar dari kayak itu. Aksi Habriyah itu membuat kayak itu berayun-ayun. Akibatnya, kayak itu terbalik! Kami bertiga jatuh ke dalam laut! Kami bernasib baik kerana para pelatih datang untuk menyelamatkan kami dan memberikan bantuan kecemasan.

Selepas kami dibawa ke darat, saya baru sedar bahawa kaki saya tercedera. Saya telah terpijak serpihan kaca ketika berjalan di atas pasir. Saya melarikan pandangan ke arah lain semasa luka saya dirawat. Seorang pelatih membalut luka itu. Setelah kejadian itu, saya tidak dibenarkan untuk berkayak. Ahli kumpulan saya yang lain kemudian diarahkan untuk pulang ke tempat tidur kami. Sesampainya di situ, saya mengambil barang-barang mandian lalu ke tandas. Saya mahu menghilangkan rasa lekit setelah bermandi air laut.

Selepas 30 minit, saya dan ahli kumpulan yang lain sudah bersiap sedia untuk makan tengah hari. Kami dan pelatih kumpulan kami berjalan menuju ke kantin. Di kantin, kami terdengar perbualan kumpulan-kumpulan lain bahawa ada beberapa buah kayak turut terbalik semasa aktiviti berkayak. Saya, Habriyah dan Shafeeq berasa lega dan tidak sabar untuk melakukan aktiviti-aktiviti lain semasa di perkhemahan itu.

Deringan telefon menyentak lamunan saya. Saya menjawab panggilan daripada Habriyah. Kami sempat berbual tentang perkhemahan tahun lepas. Pasti, peristiwa berkayak itu merupakan pengalaman yang tidak akan kami lupakan.

Nur Rasyiqah Binte Mohammed Hisham

6 Diligence

TAMIL COMPOSITIONS

கடற்கரையில் ஒரு நாள்

சென்ற வாரம் நாங்கள் கடற்கரைக்குச் சென்றோம். அம்மா தரையில் பாயை விரித்தார். தாத்தாவும் பாட்டியும் பாயில் உட்கார்ந்து ஓய்வு எடுத்தார்கள். அம்மா அனைவரும் சாப்பிட வீட்டிலிருந்து உணவு எடுத்து வந்தார். அவர் உணவைக் கூடையிலிருந்து வெளியே எடுத்துப் பாய் மேல் வைத்தார்.

தங்கை கரையில் ஒரு பெரிய மணல்வீடு கட்டினாள். அவள் வானியில் தண்ணீர் நிரப்பினாள். நான் என் உறவினர்களுடன் மகிழ்ச்சியாகப் பந்து வீசி விளையாடினேன். நாங்கள் ஆர்வத்துடன் விளையாடினோம்.

பின்னர், அப்பா கடலுக்குச் சென்று நீந்தினார். அப்போது தம்பி கடலில் நீந்த ஆசைப்பட்டான். அப்பா அவனுக்கு நீச்சல் அடிக்க சொல்லித் தந்தார். அவர் ஒரு மிதவையை எடுத்து வந்தார். தம்பி மிதவையைப் பயன்படுத்தி கடலில் மிதந்தான். அன்று நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக நேரத்தைக் கழித்தோம்.

Arun Srividya
3 Confidence

நற்செயல்

அன்று புதன்கிழமை காலையில் கீதாவும் மாலாவும் நடைப்பாதையில் பள்ளிக்கு நடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சியாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில், ஒரு மாணவன் நடைப்பாதையில் வேகமாக ஓடி வந்தான். அவன் கால் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான். வலியில் அவன், “ஐயோ!” என்று கத்தினான். அவனுடைய பொருட்கள் எல்லாம் தரையில் சிதறின. அப்போது அவன் பக்கத்தில் ஒரு மாணவனும் ஒரு மாணவியும் அவனைப் பார்த்தும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

இதைக் கவனித்த கீதாவும் மாலாவும் அந்த மாணவனுக்கு உதவ எண்ணினார்கள். அவனுடைய காலில் ரத்தம் வடிந்தது. அதனால் அவர்கள் மாணவனின் காலில் காயம் பட்ட இடத்தைத் துடைத்துவிட்டார்கள். பின்னர், அவர்கள் அவனைத் தூக்கிவிட்டு அவனுடைய பொருட்களைப் பையில் எடுத்து வைக்க உதவினார்கள்.

சிறுமிகளின் நற்செயலைப் பார்த்து ஆசிரியர் அவர்களைப் பாராட்டினார். அவர், “நீங்கள் செய்தது ஒரு நல்ல செயல்” என்று கூறினார். மாணவன் சிறுமிகளிடம் நன்றி கூறினான். எல்லாரும் நேரத்துடன் பள்ளிக்குச் சென்றார்கள்.

Justin Diraviyam Joel Milton
3 Diligence

ஊக்கமது கைவிடேல்

அன்று ஓர் இனிமையான சனிக்கிழமை. ரவி தன் அப்பாவுடன் பூங்காவுக்குச் சென்றான். அங்கே அப்பா அவனுக்கு மிதிவண்டி ஒட்ட கற்றுக்கொடுத்தார். அவன் பயந்துகொண்டே அதை ஓட்டினான். ஆனால் அவனால் மிதிவண்டியை நன்றாக ஓட்ட முடியவில்லை.

ரவி மிதிவண்டி ஓட்டுவதை நிறுத்தினான். தன் அப்பாவிடம், “அப்பா! எனக்கு மிதிவண்டியை ஓட்டத் தெரியவில்லை,” என்று ரவி கவலையுடன் கூறினான். இதைக் கேட்ட அப்பா ரவிக்கு ஆறுதல் கூறினார். அவர், “நீ மீண்டும் முயற்சி செய்து பார்,” என்று ஊக்கம் தந்தார். இதைக் கேட்டதும் ரவிக்கு நம்பிக்கை வந்தது.

அவன் மீண்டும் முயற்சி செய்தான். இந்த முறை அப்பாவின் உதவி இல்லாமல் அவன் மிதிவண்டியைத் தனியாக ஓட்டினான். அப்பா பலமாகக் கைதட்டினார். ரவி மிகுந்த மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான். அப்போது, அவனுக்கு ஆசிரியர் சொல்லித் தந்த ‘ஊக்கமது கைவிடேல்’ என்ற ஆத்திச்சூடி நினைவுக்கு வந்து. அன்றிலிருந்து அவன் அதை தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டு முயற்சியுடன் செயல்பட்டான்.

Vellaichamy Kumareswaran
3 Diligence

முதியோரைப் பேணுவோம்

தொடக்கநிலை நான்காம் வகுப்பில் படிக்கும் நிலா, தனது வகுப்பு மாணவர்களுடன் ஒரு கற்றல் பயணத்துக்குச் சென்றாள். அவர்கள் ஒரு முதியோர் இல்லத்துக்குப் பேருந்தில் ஏறிச் சென்றார்கள். ஒரு மணி நேரம் கழித்து, மாணவர்கள் முதியோர் இல்லத்தை அடைந்தார்கள். நிலா அன்று தன்னுடைய நண்பர்களுடன் கலைநிகழ்ச்சியில் பங்கேற்க ஆர்வமாக இருந்தாள்.

மாணவர்கள் குழுக்களாக மேடையில் ஏறினார்கள். அவர்கள் பாடல்கள் பாடி, நடனம் ஆடி முதியோரை மகிழ்வித்தார்கள். மாணவர்களின் படைப்புகளைக் கண்டு முதியவர்கள் கைதட்டினார்கள். அவர்களுடைய புன்னகைகளைப் பார்த்து நிலா மன மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

கலைநிகழ்ச்சி முடிந்ததும் மாணவர்கள் விடைபெற்றார்கள். நிலா களைப்புடன் பேருந்தில் ஏறி உட்கார்ந்தாள். அப்போது ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் அவருடைய பாராட்டைத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டு மாணவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். முதியோரைப் பேணுவது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதையும் உணர்ந்தார்கள்.

பள்ளியிலிருந்து வீட்டை அடைந்ததும் நிலா தன்னுடைய தாத்தா பாட்டியைப் பார்த்தாள். அவள் அவர்களுடன் நேரம் செலவிட நினைத்தாள். அவள் அவர்களுடன் கலகலப்புடன் சிரித்துப் பேசினாள். நிலா தொலைக்காட்சியைப் பார்த்து தன்னுடைய பொழுதைத் தாத்தா பாட்டியுடன் இன்பமாகக் கழித்தாள்.

Ishaan Ullas
4 Diligence

நல்ல உள்ளம்

“டிங் டாங்! டிங் டாங்,” என்று வகுப்பு முடிந்ததைக் குறிக்க பள்ளி மணி ஒலித்தது. அப்போது இடைவேளை நேரம். பள்ளி உணவகத்தில் கூட்டம் அலைமோதியது. மாறனுக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

அவன் உணவகத்தில் இருந்த பல வகைவகையான உணவுகளைப் பார்த்துக்கொண்டே வரிசையில் நின்றான். அந்நேரம் கோழிச் சோற்றின் மணம் மாறனின் மூக்கைத் துளைத்தது. மாணவர்கள் உணவு வாங்குவதைக் கண்டபோது அவன் நாக்கில் எச்சில் ஊறியது. விரைவில் உணவை வாங்கிவிட வேண்டும் என்று அவனுடைய மனம் ஏங்கியது.

மாறன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அத்தருணம், தொடக்கநிலை ஒன்றாம் வகுப்பில் படிக்கும் சீதா சூடான உணவைத் தூக்கிக்கொண்டு நடக்க முடியால் மிகவும் சிரமப்பட்டாள். அதைக் கவனித்த மாறன் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பைப் போல் விரைந்து அவளுக்கு உதவ முன்வந்தான். அவன் பொறுப்பாகச் சீதாவின் உணவுத்தட்டை எடுத்து அவள் அமரும் மேசைமீது வைத்தான்.

சீதா மாறன் செய்த உதவியை எண்ணியதும், “எனக்கு உதவி செய்ததற்கு நன்றி,” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் மாறன் புன்னகைத்தான். பின்னர், அவன் மீண்டும் வரிசையில் நின்றான். மாறனின் நற்செயலைக் கவனித்த ஆசிரியர் திருமதி லிம் அவனை வெகுவாகப் பாராட்டினார். மாறன் பெருமிதம் அடைந்தான்.

Jeyakumar Charan Sanjai
4 Diligence

சுத்தம் சுகம் தரும்

இருள் இலேசாகக் கௌவத் தொடங்கிய மாலை நேரம். அந்நேரத்தில் மாலா வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த விளையாட்டு மைதானத்திற்குத் தன் அம்மாவுடன் சென்றாள். அங்கே அவள் மணலில் மும்முரமாக ஒரு பெரிய மணல்வீட்டைக் கட்டி விளையாடினாள். அப்போது அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டோடியது.

வானம் மெல்ல இருட்டத் தொடங்கியதால், அம்மா மாலாவை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். மாலா களைப்பாக இருந்ததாள். இருவரும் வீட்டை அடைந்ததும், மாலா ஓய்வு எடுக்க எண்ணினாள். அதனால் அவள் சற்று நேரம் தொலைக்காட்சி பார்த்தாள்.

திடீரென்று பசி மாலாவின் வயிற்றைக் கிள்ளியது. உணவு மேசையின் மேல் இருந்த பழக்கூடை அவளுடைய கண்ணில் தென்பட்டது. அதனால் அவள் ஒரு பழத்தை எடுத்துச் சாப்பிட எண்ணினாள். அதை அம்மா கண்டார். “நில்! மாலா!” என்று அம்மா கூறினார். நல்ல வேளை! தக்க சமயத்தில் அவர் மாலாவைத் தடுத்தார். மாலாவுக்குத் தலை கால் புரியவில்லை. அவள் அம்மாவைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தாள்.

“மாலா, நீ கைகளைக் கழுவாமல் சாப்பிட்டால் வயிற்று வலி வர வாய்ப்பு இருக்கிறது,” என்று அம்மா நினைவூட்டினார். அப்போதுதான் மாலா தன் தவற்றை உணர்ந்தாள். அவள் உடனே கைகளை நன்றாகக் கழுவி பழத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்டாள். அச்சம்பவம் மாலாவின் மனதில் பசுமரத்தாணியைப் போல் ஆழமாகப் பதிந்தது.

Sakthivel Nithilan
4 Empathy

விளையாட்டு விளையானது

சிவா ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் ஒரு மாணவன். சிவாவுக்குக் கணினி விளையாடுவது என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். சிவாவுக்கு இந்த வாரம் தேர்வு இருக்கிறது. அவனது ஆசிரியர் அதற்குப் படிக்க வேண்டும் என்று கூறினார். அவனது அம்மா அவனுக்கு நிறைய ஆங்கிலம் புத்தகங்களை வாங்கிக்கொடுத்து அவனைப் பயிற்சி செய்யுமாறு கூறினார். ஆனால் சிவா கேட்கவில்லை. அவன் இரவில் நீண்ட நேரம் கணினி விளையாட்டு விளையாடினான். அதில் அவன் மும்முரமாக விளையாடினான். அவன் தேர்வுக்கு ஒழுங்காகப் படிக்கவில்லை.

மறுநாள் சிவா தாமதமாக எழுந்தான். அவன் விரைவாகக் காலை உணவு சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டான். நல்ல வேளை! சிவா பள்ளிக்கு நேரத்தோடு போய் சேர்ந்தான். ஆங்கிலத் தேர்வு தொடங்கியது. சிவா இரண்டாம் கேள்விக்குப் பதில் தெரியாமல் விழித்தான். அவன் எல்லா கேள்விகளுக்கும் விடை தெரியாமல் திரு திருவென்று விழித்தான். பயத்தில் அவனது நெற்றியிலிருந்து வியர்வை வழிந்தது. சில கேள்விகளுக்கு மட்டுமே சிவா பதில் எழுதினான். அவன் தேர்வை ஒழுங்காக முடிக்கவில்லை. பின் ஆசிரியர் தேர்வுத்தாள்களை வாங்கிக்கொண்டார்.

மறுநாள் ஆசிரியர் தேர்வுத்தாள்களைத் திருத்திக் கொடுத்தார். ஆசிரியர், “மாணவர்கள் சிலர் மிகச் சிறப்பாக இந்தத் தேர்வில் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சிலர் மிகவும் மோசமாகச் செய்திருக்கிறார்கள்,” என்று சொன்னார். சிவாவுக்குத் தேர்வுத்தாள் கிடைத்ததும் அவன் சோகக்கடலில் மூழ்கினான். அவனுக்கு முதல்முறையாக மிகமோசமானமதிப்பெண்கள் கிடைத்திருந்தன.

சிவா மிக வருத்தத்துடன் வீடு திரும்பினான். அவன் வீட்டை அடைந்ததும் அவனது அக்கா வாசல் அருகே நிற்குகொண்டிருந்தார். சிவாவைப் பார்த்து, “என்ன சிவா? ஏன் நீ சோகமாக இருக்கிறாய்? இன்று உனக்குத் தேர்வு மதிப்பெண்கள் கிடைத்தனவா?” என்று கேட்டார். அதற்குச் சிவா, “நான் தேர்வில் மிகக் குறைவான மதிப்பெண்கள் பெற்றேன் அக்கா,” என்று சொன்னான். அவன் தன் தேர்வுத்தாளை எடுத்து அக்காவிடம் கொடுத்தான்.

அக்கா அதைப் பார்த்து வாய் பிளந்து சிலைப்போல் நின்றார். அவர் அதிர்ச்சியில் தாளைப் பார்த்தார். சிவா தன் தவற்றை எண்ணிப் பார்த்தான். அக்கா இதைப் பற்றி பெற்றோர்களிடம் சொல்ல வேண்டும் எனச் சொன்னார்.

சிவா அதற்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கும் வகையில் தலையசைத்தான். அன்றிரவு வேலை முடிந்து பெற்றோர் வீட்டுக்கு வந்ததும் அக்கா நடந்ததை அவர்களிடம் கூறினார். பெற்றோர் அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். அதற்கான காரணத்தைப் பற்றி பெற்றோர் சிவாவிடம் கேட்டனர். சிவா தனது கணினி விளையாட்டைப் பற்றி கூறினான். “நான் நீண்ட நேரம் கணினி விளையாட்டு விளையாடியதால்தான் நான் தேர்வுக்குப் படிக்காமல் இருந்துவிட்டேன். நான் பொறுப்பில்லாமல் நடந்துகொண்டேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்,” என்று சிவா வருந்திக் கூறினான்.

அவனது பெற்றோர் அவனை மன்னித்து இனிவார இறுதி நாள்களில் மட்டும் கணினி விளையாடும்படி அவனுக்கு அறிவுரை கூறினார்கள். சிவா இனிமேல் படிப்பில் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைத்துக்கொண்டான்.

Deynsikaa Gunalan
5 Confidence

பனிக்கூழால் ஏற்பட்ட விபத்து

அன்று சனிக்கிழமை. குமரன் தன் வீட்டுப்பாடத்தை முடித்துவிட்டு தன் நண்பர்களைத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டான். பிறகு அவன் அம்மாவிடம் அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு நண்பர்களுடன் விளையாடச் சென்றான். திடலில் அவனுடைய நண்பர்கள் அவனுக்காகக் காத்திருந்தனர். குமரன் வந்தவுடன் அவர்கள் காற்பந்து விளையாட ஆரம்பித்தனர்.

நீண்ட நேரம் விளையாடிய பிறகு, அவர்களுக்குக் களைப்பாக இருந்தது. அப்போது 'டிங்! டிங்!' என்று பனிக்கூழ் வண்டியின் மணி சத்தம் கேட்டது. குமரன் திரும்பிப் பார்த்தபோது அங்கே பனிக்கூழ் விற்கும் ஆள் நின்று கொண்டிருந்தார். அதைப் பார்த்த குமரனுக்குப் பனிக்கூழ் வாங்கிச் சாப்பிட ஆசை ஏற்பட்டது. அவனிடம் பனிக்கூழ் வாங்க பணம் இருந்தது. அவன் பனிக்கூழ் வண்டியை நோக்கி விரைந்தான். அவன் பனிக்கூழ் வாங்கும் ஆர்வத்தில் இருந்ததால் அவன் வேகமாக ஓடினான். அப்போது எதிரே கையில் வெண்ணிலா பனிக்கூழுடன் வந்த ரவி என்ற சிறுவனை அவன் கவனிக்கவில்லை.

ரவி தன் பனிக்கூழை ரசித்து ருசித்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தான். அப்போது வேகமாக ஓடும்போது, குமரனின் கை அவனை அறியாமல் ரவியின் மீது பட்டது. ரவியின் பனிக்கூழ் கீழே விழுந்தது. ஆசை ஆசையாக வாங்கிய வெண்ணிலா பனிக்கூழ் கீழே கரைந்து ஓடியது. அதைப் பார்த்த ரவியின் கண்களில் கண்ணீர் குளமாகத் தேங்கி அவன் அழ ஆரம்பித்தான். ரவியின் நிலையைப் பார்த்த குமரன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். உடனே அவன் ரவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

குமரன் தன்னுடைய பணத்தைக் கொண்டு ரவிக்குப் புதிய பனிக்கூழ் வாங்கி தருவதாகக் கூறி அவனைச் சமாதானம் செய்தான். உடனே குமரன் ரவியை அழைத்துக்கொண்டு பனிக்கூழ் விற்கும் வண்டியின் அருகே சென்றான். அவன் தன் பணத்தைக் கொடுத்து ரவிக்குப் பிடித்த வெண்ணிலா பனிக்கூழை வாங்கி அவனிடம் கொடுத்தான். ரவி மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான். குமரனும் அவனைப் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அன்று அவன் ஒரு சிறுவனின் மனதில் இடம் பிடித்துள்ளதை எண்ணிப் பெருமிதம் அடைந்தான். மேலும், இனிமேல் கவனமாகச் செல்ல வேண்டும் என்று அவன் எண்ணிக்கொண்டான். குமரன் தனக்கு ஒரு பனிக்கூழை வாங்கிக்கொண்டு தன் நண்பர்களை நோக்கி நடந்தான்.

பேரங்காடியில் நடந்த சம்பவம்

★ அன்று சனிக்கிழமை. ராமுவும் ரவியும் அவர்களுடைய அம்மாவுடன் பேரங்காடிக்குச் செல்ல தயாரானார்கள். அவர்கள் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி பேரங்காடிக்கு நடந்து சென்றார்கள். சிறிது நேரம் கழித்து அவர்கள் பேரங்காடியை அடைந்தார்கள்.

பேரங்காடிக்கு உள்ளே சென்றதும் அம்மா வீட்டிற்குத் தேவையான பொருள்களைப் பார்த்தார். பின் ராமுவுக்கும் ரவிக்கும் என்ன பழங்கள் வேண்டும் என அம்மா கேட்டார். அதற்கு இருவரும் ஆப்பிள் பழம் வேண்டும் எனக் கூறினார்கள். பிறகு அம்மா பழங்களை எடுத்தார். அப்போது ராமுவும் ரவியும் அம்மாவிடம் அவர்கள் வேறு பகுதிக்குச் செல்ல போகிறார்கள் எனக் கூறினார்கள். அதற்கு அம்மா, சரி என்று பதிலளித்தார்.

ரவி அப்போது ராமுவிடம், “நாம் ஓடி பிடித்து விளையாடலாமா?” என்று கேட்டான். அதற்கு ராமு யோசித்து “சரி நாம் ஓடி பிடித்து விளையாடலாம்,” என்று சொன்னார். ரவி அப்போது ராமுவைப் பிடிக்கு முயற்சி செய்தான்.

திடீரென்று, ஒரு மூதாட்டி தள்ளுவண்டியுடன் அங்கே நிற்கொண்டிருந்தார். அவர் வருவதைப் பார்க்காமல் ராமு அவர் மீது மோதினான். சற்றும் இதை எதிர்பார்க்காத ராமு திடுக்கிட்டு நின்றான். பின்னால் வந்த ரவி அதிர்ச்சியடைந்தான். மூதாட்டியின் தள்ளுவண்டியிலிருந்த காய்கறிகளும் பழங்களும் கீழே விழுந்தன. “ஆ...!” என மூதாட்டி அலறினார்.

மூதாட்டியின் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது. அவர் சிறுவர்களை முறைத்துப் பார்த்தார். குற்ற உணர்ச்சியுடன் ராமுவும் ரவியும் மூதாட்டியைப் பார்த்தார்கள். உடனே அவர்கள் கீழே விழுந்த பொருள்களை எடுத்துத் தள்ளுவண்டியில் வைத்தார்கள். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்த பக்கத்திலிருந்த மாது அவர்களுக்கு உதவி செய்தார்.

பிறகு மூதாட்டி, இருவரிடமும் பேரங்காடியில் விளையாடக்கூடாது எனச் சொன்னார். இதுபோன்ற விபத்துகள் நடந்தால் மற்றவர்களுக்குத் தொந்தரவாகிவிடும் என அவர் கூறினார். ரவியும் ராமுவும் இனிமேல் பேரங்காடியில் விளையாடமாட்டார்கள் என்று கூறிவிட்டு அவர்கள் தங்கள் அம்மாவிடம் சென்றனர்.

Muruganandam Kirisha

5 Diligence

நேர்மையான சிறுவர்கள்

அன்று சனிக்கிழமை. திரு பாலா பேரங்காடிக்கு சென்றார். அவர் உணவு வாங்கப் போனார். அவர் சில காய்கறிகளை வாங்கினார். அவர் சிறிது நேரம் பேரங்காடிக்குள் நடந்த பிறகு, ஒரு வாடகை உந்துவண்டியை அழைத்தார். அவர் உந்துவண்டியில் ஏறும்போது அவருடைய பணப்பை கீழே விழுந்தது.

ரவியும் மாறனும் நல்ல நண்பர்கள். அன்று அவர்கள் பணிக்கூழ் வாங்க பேரங்காடிக்குச் சென்றார்கள். அவர் பேரங்காடிக்கு நடந்து செல்லும்போது திரு பாலா உந்துவண்டியில் ஏறுவதைப் பார்த்தார்கள். அப்போது அவருடைய பணப்பை கீழே விழுந்ததை அவர்கள் பார்த்தார்கள். உந்துவண்டி சென்றதும், அவர்கள் அந்த இடத்துக்குச் சென்றார்கள். ரவியும் மாறனும் கீழே கிடந்த பணப்பையை எடுத்துப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பணப்பையின் உள்ளே நூறு வெள்ளி இருந்தது. அவர்கள் அதைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. அவர்கள் அந்தப் பணத்தை வைத்து விலை உயர்ந்த பணிக்கூழ் வாங்க நினைத்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு சத்தம் கேட்டது. “ஐயோ! என் பணப்பையைக் காணவில்லையே!” என்று திரு பாலா கூறினார்.

திரு பாலா மீண்டும் பேரங்காடிக்குத் திரும்பி வந்தார். அவர் தன் பணப்பையைப் பதற்றத்துடன் தேடினார். அது அங்கே இல்லை. ரவியும் மாறனும் அவரைப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்குப் பாவமாக இருந்தது. உடனே அவர்கள் திரு பாலாவிடம் பணப்பையைக் கொடுத்தார்கள். திரு பாலா அவர்களுக்கு நன்றி கூறி அவர்களைப் பாராட்டினார்.

திரு பாலா அவர்களுக்கு ஐம்பது வெள்ளியை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார். ஆனால் ரவியும் மாறனும் அதை மறுத்துவிட்டார்கள். அந்த வழியாக வந்த சிறுவர்களுடைய ஆசிரியர், நடந்த சம்பவத்தை ஓர் ஓரமாக நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆசிரியர் சிறுவர்களை நினைத்துப் பெருமை அடைந்தார்.

அடுத்த நாள், ரவியும் மாறனும் வகுப்புக்குச் சென்றார்கள். ஆசிரியர் வகுப்பில் அவர்கள் செய்த செயலைச் சொல்லிப் பாராட்டினார். மாணவர்கள் கைத்தட்டிப் பாராட்டினார்கள். ரவியும் மாறனும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். அவர்கள் ஆசிரியருக்கு நன்றி கூறினார்கள்.

Nivesh Vijaykumar
5 Diligence

மனசாட்சி மாறிய தருணம்

அன்று பள்ளி விடுமுறை. கதிர் தன் நண்பர்களுடன் காற்பந்து விளையாடிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தான். வீட்டிற்கு வெளியே அழகான பூச்செடிகள் இருந்தன. அந்தச் செடிகளில் அழகான பூக்கள் மலர்ந்து இருந்தன. கதிர் மிகவும் குறும்புத்தனம் உடையவன்.

“இந்தச் செடிகளின் வேர்களைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது,” என்றான் கதிர். அவன் ஒவ்வொரு பூச்சட்டியில் உள்ள செடிகளைப் பிடுங்கினான். அப்போதுதான் வேலை முடிந்து வீட்டிற்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார் கதிரின் அப்பா. அவர் வீட்டு வாசலில் உள்ள செடிகளைப் பார்த்ததும் கோபம் வந்தது. “யார் இந்தச் செடிகளைப் பிடுங்கியது?” என்று அவர் கோபத்துடன் கேட்டார்.

அப்போது சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்த கதிர், “தங்கை மீனாதான் இதையெல்லாம் செய்தாள்,” என்றான். அதைக் கேட்டதும் அப்பாவுக்கு மூக்கிற்கு மேலே கோபம் வந்தது. அப்பா ஓங்கி மீனாவின் கன்னத்தில் ஓர் அறைவிட்டார். மீனா வலி தாங்காமல் கதறிக் கதறி அழுதாள். மீனா தன் அண்ணன் கதிரைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. அப்பா மீனாவை ஏசினார். அப்போதும் மீனா கதிரை காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் மீனாவுக்கு தன் அண்ணனை மிகவும் பிடிக்கும்.

அன்று இரவு கதிர் படுக்கைக்குச் சென்றான். அவனால் தூங்க முடியவில்லை. குற்ற உணர்வு அவனைத் தூங்கவிடவில்லை. கதிர் காலையிலேயே எழுந்து தன் அப்பாவைப் பார்க்கச் சென்றான்.

கதிர் அப்பாவிடம் செடிகளைப் பற்றிய உண்மையைக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டான். அப்பா அவன் கூறியதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தார். அவர் அவனைக் கடுமையாக ஏசினார். உடனே இருவரும் மீனாவிடம் சென்று மன்னிப்புக் கேட்டனர். கதிர் தன் குறும்புத்தனத்தை எல்லாம் அன்று முதல் விட்டொழித்தான். அவன் நல்லவனாக மாறினான். தன் தங்கை மீனாவிடம் அதிக அன்பும் பாசமும் காட்டினான்.

Ananth Shivani Sabroso

5 Empathy

எனக்கு ஏற்பட்ட ஒரு விபத்து

அழகிய காலை பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. என் அம்மா தயாரித்த சுடச்சுடக் காபியை அருந்தியபடி நான், நாள்காட்டியிலிருந்து தேதியைக் கிழித்தேன். தேதி பிப்ரவரி 14. அதைப் பார்த்ததும் என் நினைவுகள் பின்னோக்கி பயணித்தன. சென்ற ஆண்டில் இதே நாளில், நான் ஓர் அழகான மாலைப்பொழுதில் அருகில் இருக்கும் பூங்காவில் விளையாடத் தயாரானேன். என் பாட்டி ஊரிலிருந்து வந்திருந்தார். அவரையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு நான் விளையாடச் சென்றேன்.

மழைபெய்து இருந்ததால், என் அம்மா என்னிடம் போகாதே என்று அறிவுரை கூறியும் நான் சிறிதும் அதைச் செவிமடக்கவில்லை. எனக்குப் பிடித்த நீல நிற வளவளப்பான உடையை அணிந்துகொண்டேன். மிகவும் மிடுக்காக நடந்து விளையாட்டுப் பூங்காவை அடைந்தேன். ஊரிலிருந்து வந்திருந்த என் பாட்டிக்குச் சிங்கப்பூரில் உள்ள அனைத்தும் வியப்பாகத் தெரிந்தன. எனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்பதை நான் அவரிடம் காட்டிக்கொண்டேன். என் பாட்டி குத்தாசி மருத்துவம் கற்களில் ('அக்கு பிரசர்') மெதுவாகக் கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்தார். வேகமாகப் பாட்டியின் அருகில் சென்ற நான், கைப்பிடி கம்பியின் மீது ஏறி அமர்ந்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் நான் என் காலை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, நான் அணிந்திருந்த ஆடை, ஈரமான தண்ணீரில் வழக்கிவிட்டது! பொத்தென்று கற்களில் விழுந்து எனக்குப் பின்தலையில் பலமாக அடிபட்டது! நிலை குலைந்துபோன எனக்குத் தலை பம்பரமாய் சுற்றியது. கண்கள் இருட்டிக்கொண்டு வந்தன! பாட்டியின் அலறல் சத்தம் காதைப் பிளந்தது. ஒரு கணம் நான் சிலையானேன். மின்னலெனப் பாட்டி என்னை தூக்கியபோது, என் தலையிலிருந்து குருதி அருவியாகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. நான் அணிந்திருந்த நீல நிற ஆடை செந்நிறமாக மாறியது. வலியால் துடித்த நான் கத்தி கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்நிலையைக் கண்ட என் அம்மா பதறி துடித்தார். அவர் செய்வதறியாது திகைத்து அழுதார். அவ்வழியாக வந்த வழிப்போக்கர் ஒருவர் எங்கள் நிலையை உணர்ந்தார். அவசர ஊர்திக்கும் காவல் நிலையத்திற்கும் கைபேசி மூலம் தெரியப்படுத்தினார்.

மின்னல் வேகத்தில் அவசர ஊர்தி வந்தது. மருத்துவமனை ஊழியர்கள்

தூக்குப் படுக்கையில் என்னைப் படுக்கச்செய்து ஊர்தியில் ஏற்றினார்கள். அதற்குள் கடமையைக் கண்ணாகப் போற்றும் காவல் அதிகாரியும் வந்திருந்தார். அவர் நடந்ததை விசாரித்துச் சென்றார்.

நான் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது, மருத்துவமனை கட்டிலில் படுத்திருந்தேன். சில மணி நேரத்தில், “நன்றாக ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்,” என்ற மருத்துவரின் அறிவுரையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். மருத்துவமனையில் எனக்குத் தலையில் தையல் போடப்பட்டு இருந்தது. அப்போது என் அம்மா கதறி அழுதது. இன்னும் என் கண்களில் நிற்கின்றது.

வீடு திரும்பிய நான், என் அம்மா, என் பாட்டி, என் தம்பி, அப்பா அனைவரும் என் மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். அந்த நாளை நான் என்றும் மறவேன். நினைவிலிருந்து மீண்ட நான், அச்சம்பவம் நல்லதொரு குடும்பப் பிணைப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். மேலும், ‘மேன்மக்கள் சொல் கேள்’ என்ற திருக்குறளையும் நான் அன்று அறிந்து கொண்டேன்.

Jeyakumar Deepa Chandrika
6 Brilliance

கவனக்குறைவால் நடந்த சம்பவம்

மாலை மங்கி இருள் கௌவத் தொடங்கியது. ரவி, தன் அம்மா பிறந்தநாள் பரிசாகக் கொடுத்த புதிய கைதொலைபேசியை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். புதிதாகத் தரவிறக்கம் செய்த விளையாட்டுச் செயலில் விளையாடிக்கொண்டே பூங்காவிலிருந்து வீட்டை நோக்கி நடந்தான். விளையாட்டு ஆர்வத்தில் மும்முரமாக மூழ்கிவிட்டான் ரவி.

பாதசாரிகள் நடக்கும் பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்த ரவி தன் அம்மாவின் அழைப்பைத் துண்டித்துவிட்டு மீண்டும் விளையாட்டில் மூழ்கினான். ரவிக்குத் தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்றுகூட தெரியவில்லை. அவன் கவனமெல்லாம் விளையாட்டு மதிப்பெண்களை விட்டுவிடக்கூடாது என்பதில்தான் இருந்தது.

திடீரென்று, ரவி எதிரே வந்த பெண்ணைக் கவனிக்காமல் அவர் மீது மோதிவிட்டான். அந்தக் கணம் ரவிக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. உறைந்து பனிக்கட்டில்போல் ஆனான் ரவி. அந்தப் பெண்ணைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ஓர் ஆடவரும் அதிர்ந்து போனார். அந்தப் பெண் கையில் வைத்திருந்த பழங்கள் அனைத்தும் கீழே விழுந்துவிட்டன.

ரவிமீது கோபமடைந்த பெண்கண்களால் சுட்டுஎரிப்பதுபோல் முறைத்துப் பார்த்தார். அந்தப் பெண் ரவியைத் திட்டிக்கொண்டே பழங்களை எடுத்துப் பையில் வைத்தார். ஓரளவு நிதானம் அடைந்த ரவி தன் தவற்றை உணர்ந்து அப்பெண்ணிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். சற்றுச் சமாதானம் அடைந்த பெண், ரவியின் மன்னிப்பைச் சட்டைச்செய்யாமல் விரைந்து நடந்தார்.

அப்பெண்ணைத் தொடர்ந்து வந்த ஆடவரும் சென்றார். பின்னர், தன் வழிக்குத் திரும்பிய ரவிக்கு மின்னலென தன் கைதொலைபேசி நினைவுக்கு வந்தது. ரவி தன் கைதொலைபேசியைக் காணவில்லை என்பதை உணர்ந்தவுடன் அவன் சுற்றும் முற்றும் தேடினான். எங்கும் காணவில்லை. “ஒரு வேளை தவறுதலாக அப்பெண்ணின் பையில் விழுந்திருக்குமோ?” என்ற எண்ணம் அவன் மனதில் தோன்றியது.

நல்லவேளையாக அப்பெண்குப்பிடும் தூரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

தலைதெறிக்க ஓடிய ரவி, அவர் அருகில் சென்று நடந்ததைக் கூறினான். அப்பெண் தன் பையில் அவனது கைதொலைபேசியைத் தேடினார். ஆனால், அவரது பையில் அது இல்லை. அருகில் நின்ற ஆடவர், ரவியின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவன் முகம் காற்றுப்போன பலூன்போல வாடியிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில், அந்த ஆடவர் தன் பையிலிருந்த ரவியின் கைதொலைபேசியை எடுத்தார். அதைப் பார்த்ததும் ரவிக்குப், போன உயிர் திரும்ப வந்ததுபோல் இருந்தது. சிரித்துக்கொண்டே அந்த ஆடவர் ரவியிடம் அவனுடைய கைதொலைபேசியை ஒப்படைத்தார். பொது இடங்களில் கவனமாகக் கைதொலைபேசியைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் அவர் ரவிக்கு அறிவுரை கூறினார். ரவி தன் தவற்றை உணர்ந்தான்.

Jeyakumar Deepa Chandrika
6 Brilliance

பொறுப்பற்ற செயல்

காலை பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. அன்று சிவா பள்ளிக்குச் செல்லவில்லை. அவனுக்கு உடல் நலமில்லை. அதனால் சிவாவும் அவனுடைய அம்மாவும் மற்றும் அக்காவும் மருத்துவமனைக்குச் சென்றார்கள். அங்கே அம்மா கவலையுடன் சிவாவைப் பார்த்து, “உங்கள் மகனுக்கு காய்ச்சல் ஏற்பட்டுள்ளது. அதற்கான மருந்துகளை நான் கொடுக்கிறேன்,” என்று மருத்துவர் சொன்னார். மருந்துகளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்கள் வீட்டிற்கு திரும்பினார்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் அம்மா சிவாவை படுக்கை அறைக்கு அழைத்துச் சென்று அவனுக்கு உரிய மருந்துகளைக் கொடுத்தார். மாலதி தன் தம்பியைக் கவலையுடன் பார்த்தாள். பின் அவள் தம்பிக்கு உதவி செய்ய நினைத்தாள். ஆனால் அவள் தன் வீட்டுப்பாடத்தைச் செய்யவில்லை என்பதை உணர்ந்தாள். அதனால் அவள் தன் வீட்டுப்பாடத்தை முதலில் செய்து முடிக்க சென்றாள்.

அம்மா தம்பியை படுக்கை அறையில் அவனை தூங்கச் சொன்னார். அவர் மாலதிக்கும் பாலாவுக்கும் உணவு சமைக்க நினைத்தார். அம்மா சமையல் அறைக்குச் சென்று குளிர்பதனப்பெட்டியில் பார்த்தார். அதில் காய்கறிகள் இல்லாததால் அவர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

உடனே அவர் மாலதியிடம், “மாலதி நான் காய்கறிகள் வாங்கச் செல்கிறேன்.

நான் வரும்வரை நீ உன் தம்பியைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்,” என்று கூறிவிட்டு அம்மா கடைக்குச் சென்றார். மாலதி சம்மதித்துவிட்டு பின் தன் வீட்டுப்பாடத்தைச் செய்யச் சென்றாள்.

மாலதி வீட்டுப்பாடத்தை முடித்துவிட்டு, தேர்வுக்குப் படிக்கத் தொடங்கினாள். அதனால் அவளது முழு கவனமும் படிப்பில் இருந்தது. திடீரென்று மாலதியின் தம்பி படுக்கையிலிருந்து தவறி விழுந்தான். பாலா வலி தாங்காமல் அழுதான். ஆனால் மாலதிக்குக் கேட்கவில்லை.

அப்போது, ‘டிங் டாங்’ என்று வீட்டு வாசல் மணி ஒலித்தது. அம்மா வேகமாக வீட்டுக்குள் வந்தார். அவர் உடனே பாலாவின் அழகை சத்தம் கேட்டு அவன் அறைக்குச் சென்றார். அவர் அதிர்ச்சியில் சிலைபோல் நின்றார். “மாலதி! சீக்கிரம் இங்கே வா!” என்று அம்மா கத்தினார். மாலதி திடுக்கிட்டு விரைந்து வந்தாள். “உன் தம்பி கட்டிலிருந்து கீழே விழுந்து கிடக்கிறான். நீ அவனைக் கவனிக்கவில்லையா?” என்று கோபத்துடன் அவளைக் கண்டித்தார். மாலதி தன் தவற்றை உணர்ந்து தம்பியிடமும் அம்மாவிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டாள். அம்மா அவளுக்கு அறிவுரை கூறி, பாலாவை உறங்க வைத்தார்.

Vijayakumar Vasumitra
6 Confidence

பொறுப்பற்ற செயல்

காலை பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. ரவிக்கு அந்த நாள் பள்ளி விடுமுறை. அவன் தன் பாடத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அம்மா அவனுக்குக் காலை உணவு சமைக்க நினைத்தார். அவர் சமையலையில் சமைத்துக்கொண்டு இருந்தபோது, வீட்டில் முட்டைகள் இல்லாததை அறிந்தார். அப்போது அம்மாவுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது.

அம்மா தன் பண்ப்பையிலிருந்து இரண்டு வெள்ளியை எடுத்தார். “ரவி நீ கடைக்குச் சென்று, முட்டைகள் வாங்கி வர முடியுமா?” என்று கேட்டார். “சரி அம்மா. நான் இப்போதே போகிறேன்,” என்று ரவி பதில் சொல்லிவிட்டுத் தன் புத்தகத்தை மேசையில் வைத்தான். “முட்டைகளை வாங்கிவிட்டு நீ சீக்கிரம் வா. நீ உன் தேர்வுக்குப் படிக்க வேண்டும்,” என்று அம்மா கூறினார். ரவி சரி என்று கூறிவிட்டுக் கடைக்குச் சென்றான்.

ரவி சந்தைக்கு செல்லும் வழியில் அவனுடைய நண்பன் பாலா ரவியைப் பார்த்து அவனை நோக்கி ஓடினான். “ரவி! நீதானா? நான் திடலுக்குச் செல்கிறேன். நீயும் என்னுடன் அங்கே வருகிறாயா?” என்று பாலா மனம் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டான். “இல்லை நண்பா. நான் முட்டைகள் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். நாளை எனக்குத் தேர்வு இருக்கிறது,” என்று ரவி சொன்னான். “சிறிது நேரம் நாம் விளையாடலாமே ரவி! அது முடிந்ததும் நீ வீட்டுக்குச் செல்லலாம்,” என்று பாலா அவன் மனத்தை மாற்றினான். இருவரும் திடலுக்குச் சென்றார்கள்.

ரவி திடலில் காற்பந்து விளையாடிக்கொண்டு இருந்தான். அது அவனுக்குப் பிடித்த விளையாட்டு என்பதால் ரவி விளையாட்டில் மூழ்கினான். சிறிது நேரம் கழித்து, பாலா தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். “ரவி நீ இப்போது வீட்டுக்குச் செல்கிறாயா?” என்று பாலா கேட்டான். “இல்லை. நான் இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்துப் போகிறேன். வா நாம் விளையாடலாம்,” என்று ரவி சொன்னான்.

அம்மா வீட்டில் கவலையுடன் இருந்தார். ரவிக்கு கைதொலைபேசி இல்லாததால் அவரால் அவனை அழைக்க முடியவில்லை. அவர் ரவியின் அப்பாவை கைதொலைபேசி மூலம் அவரை அழைத்தார். “ரவி இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை! நான் என்ன செய்வது? எனக்குப் பயமாக உள்ளது,” என்று அவர் கவலையுடன் சொன்னார். “நான் வேலை முடிந்து சந்தைக்குப் போய் தேடிப் பார்க்கிறேன்,” என்று அப்பா கூறினார்.

வேலை முடிந்ததும் அப்பா ரவி தேடிக்கொண்டு சந்தை அருகில் வந்தார். அப்போது திடலில் ரவியை அவர் பார்த்தார். அவர் கோபத்துடன் ரவியை நோக்கி வந்தார். “ரவி! அம்மா உன்னை முட்டைகள் வாங்கிவிட்டு வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார். நீ ஏன் இங்கே இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். அவர் ரவியைக் கடுமையாக ஏசினார். ரவி தன் தவற்றை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். பின் அவன் அருகில் இருந்த பாலாவும் ரவியின் அப்பாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அப்பா அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறினார். பின் ரவி அப்பாவுடன் சேர்ந்து வீட்டுக்குச் சென்றான்.

Vijayakumar Vasumitra
6 Confidence

அருங்காட்சியகத்தில் எதிர்பாராத சம்பவம்

“வணக்கம் மாணவர்களே! இன்று நாம் எங்கு போகிறோம் தெரியுமா? அருங்காட்சியகத்திற்குக் கல்விச் சுற்றுலாவுக்குச் செல்கிறோம். நீங்கள் தயாரா?” என்று என் ஆசிரியர் கேட்டார். மாணவர்கள் உற்சாகத்துடன், “நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம்,” என்று கத்தினோம். ஆசிரியர் பேருந்தில் அருங்காட்சியகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் அருங்காட்சியகத்தை அடைந்தோம். பேருந்திலிருந்து நாங்கள் பத்திரமாக இறங்குவதற்கு எங்கள் ஆசிரியர் உதவினார்.

எங்களை வரிசையில் நிற்கும்படி கூறி, உள்ளே அழைத்துச் சென்றார் எங்கள் ஆசிரியர். அங்கு நிறைய மெழுகு சிலைகள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. நாங்கள் உற்சாகத்துடன் அங்கே இருந்த சிலைகளைப் பார்வையிட்டுட்டோம். “மாணவர்களே, மொழிகளிலேயே இனிமையான மொழி தமிழ்மொழி,” என்று கூறினார் பாரதியார். பாரதியார் தமிழுக்காக நிறைய தொண்டாற்றியுள்ளார். அங்கு ஔவையார், திருவள்ளுவர் என்று தமிழுக்காகத் தொண்டாற்றியவர்களின் சிலையும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நாங்கள் அந்த விவரங்களைக் குறித்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது, ஔவையாரின் சிலை என் நண்பன் ரவியின் கவனத்தை ஈர்த்தது. நாங்கள் ஔவையாரின் சிலை இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றோம்.

ஓளவையார் சிலையின் கையிலிருந்த ஓலைச்சுவடியை ரவி உற்று கவனித்தான். பின் அதை எடுக்க முயன்றான். திடீரென்று, அந்த ஓலைச்சுவடி, ஓளவையாரின் கையோடு ஒடிந்தது. அதைப் பார்த்த நாங்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தோம். பயத்தில் எங்கள் கால்கள் நடுங்கின. ஆசிரியர் எங்களைப் பார்த்துவிட்டார். அவர் உடனே எங்கள் அருகில் வந்து, எங்களை ஏசினார். நாங்கள் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டோம். அவர் அங்கிருந்த அருங்காட்சியக ஏற்பாட்டாளரிடம் அழைத்துச் சென்று, நடந்தவற்றை கூறினார்.

“இந்த குறும்புக்காரர் சிறுவர்களை, மன்னித்துவிடுங்கள்,” என்று ஆசிரியர் பணிவாகக் கேட்டார். அதிகாரியும் எங்களை மன்னித்தார். அதன் பின் அவர் எங்களுக்கு அறிவுரை கூறினார். இதுபோன்ற அருங்காட்சி இடங்களில் கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நாங்கள் உணர்ந்துகொண்டோம்.

Senthil Kumar Srivarshan
6 Diligence

Acknowledgements

School Leaders

Mr Eugene Lee (Principal)
Mdm Siti Suhaila Binte Sapihe (Vice Principal)
Ms Doris Ong (Vice Principal-Admin)

WOW! Publication Team

Mdm Chen Jing Ting (Chairperson)
Mdm Zakiah Arip
Mdm Sarifah Hassan
Mdm Hussain Thasveena

Integration Programme TIC

Mdm Zhao Yijin

English Language Vetting Team

Ms Gurdeep Kaur

Mr Jeremy See

Mr Uresh S Kandasamy

Ms Clara Chia

Mdm Yana

Design Consultant

Mdm Ang Chai Hwa

English Language Teachers

&

Mother Tongue Language Teachers

EVERYONE'S A TALENT

WEST VIEW PRIMARY SCHOOL

